

നരകചුරිත ശാഖവാം,

നരകചത്രിത

മത്ത്യമംരീഹലേകവശസ്വാധയ-

തരീംഖതിനെങ്കണം ദിക്കം ! *

നിത്യം ചെയ്യുവാനു വേണ്ടവളിക്കും * .

യെന്നം വസിച്ചിട്ടവം !

നുജ്ജിക്കണം സ്ഥലമുണ്ടു രണ്ടുവയി-

ലേന്നുനിന്നാളു പേരുംകുകിൽ

വള്ളിക്കുണ്ടെങ്കു ഘോഷമം ‘നരക’ മെ-

നംബാനനാറിത്തീടുവിൻ !

നിത്യംഗൃഹസ്ഥലംനേട്ടം

സത്യതതിൽ പ്രിയമംന്നവർ ;

സത്യം വിട്ടവരാജ്ജിക്കണം

നിത്യഭാവസ്ഥലം ദൂഢം !

എത്തും ചീരുവാതിനാളിപ്പനിപാരിൽ
മത്ത്യകതിമോദമോടു ചെയ്യുമതവുന്നു ?

തുറിശി, വിചംമരൊയുന്ന വിധിക്കണ്ഠം

ചെത്തിട്ടുകുതോത്തിമ നടക്കിലതിഞ്ഞു.

ഉജ്ജന്ന തന്റെ ഉജ്ജവലയാൽ വീഴ്ച വരുന്നു.

(സുഭാ: 14. 82.) ഉജ്ജവലയെട വീടുമുടിഞ്ഞവേംകം.

നിതിമംഗൾ തുടരുമെം തഴുജ്ഞം. (സുഭാ: 14. 11.)

സന്ദർഭം തൃജിക്കുന്നവനു കംന്നരൈക്കുവരും. (സുഭാ:

15. 10.) തന്റെ യഴി സുക്കുക്കുന്നവൻ തന്റെ

പ്രാണനെ കാളുകുകാളിയാണ്. (സുഭാ: 16. 17.) ഒരു

മനംവുന്ന ഇള ലേശകു മഴുവനും നേരിയാലും തന്റെ

ശ്രദ്ധാവിന നച്ചുമക്കീഷംത് അവൻ ഏതു അഭ്യംജനമില്ല? (മാര്ക്കാ: 8. 36.) നംഗത്തിലെക്കു ചെല്ലുന്ന വരെയിൽ വിതിയില്ലെന്നും വഴി വിശാലവും അശീഖന്ത്രി കടക്കുവൻ അനേകയം ആകുന്നു. ഒരു വകുലേക്കു ചെല്ലുന്ന വംതിൽ ഇടക്കുവും വഴി എന്ന ക്രക്കവുംബന്നു. അതിനെ കണ്ണിലുന്നവൻ മുഴക്കു കാതു. (മത്താ: 7. 13-14.) മനസ്സുപത്രം തന്റെ ദ്വിതീയാരം അഞ്ചല്ലും. അവൻ അവൻറെ രംജ്യത്തി കുന്നിന് എല്ലാ ഇടച്ചുകളും അപ്പത്തും ഫവത്തി കുന്നാവരേയും ത്രിച്ചുപ്പേരും, തിച്ചുള്ളയിൽ ഇടക്കളും. അവിടെ ക്രമപ്പീലം പല്ലുക്കടിയുമണ്ണക്കോ. അപ്പും എ നീരിമാനും തങ്ങളുടെ പിതാവിന്റെ രംജ്യ തന്റിൽ സൃഷ്ടിന്നപ്പോലെ പ്രകാശിപ്പം. (മത്താ: 13. 41-43,) വൈതിമംൻ പ്രതിക്രൂഡ കാണ് ആനന്ദി കും. അവൻ തന്റെ കാലുകളെ ദിവ്യമാനങ്ങൾ രഹി തന്റിൽ കഴുകും. (സക്രീ: 58. 10.)

നിങ്ങളുടെ വഴിക്കൊള്ള വിവംതിച്ചുനേരക്കുവിൻ. (ശ്രദ്ധായി 1. 5.)

നാടം ഭയക്കരമായ ഒരു ദ്രശ്യം, സ്ഥാനമാനനാ ഗാം ക്രാറിക്കാം പറക്കാം ചെള്ളാത്തവരില്ല. എണ്ണ വാം നാടം ഉണ്ടാക്കീട്ടില്ലെന്നും മനസ്സുക്കംഡയിട്ടല്ല എന്നും പിന്നേ പിന്നും അവൻറെ ദ്വിതീയാക്കമംഡയിട്ടുണ്ടും വിത്രും എന്നും മേഖലക്കുന്നിട്ടും. ഇന്ത്യാനെ ശിരിക്കും, മനസ്സുന്നു നാടകംനീക്കും ഇരയുംജീ വക്കുന്നു പറവാൻ കാരണാശന്തും? എന്നും ഒരു വോദ്യും ഉണ്ടായിത്തുടങ്ങുന്നുണ്ടും.

എഴുക്കെപ്പുട മനംചുറ്റു തന്നെ വിത്രുഖനിലവിട്ടു
പറിഗംഡിനു കീഴുള്ളും പഠിയായി അനുഖനില
യിൽ എത്തിയതേട്ടുടി, ദേംഡത്തിലെങ്ങും ആസ
കുരീയ വല്ലിപ്പുക്കുന്ന ഒരു വലിയ മണ്ണം അവ
നിൽക്കുന്നതുടങ്കി. പാദവിന്നെൻ കടിയേറിവനിൽ
വിഷമഴിപ്പും, കൈപ്പുരസമഴി
സംശയത്തിൽ
സ്വദം ആ ചോകൻ പരഞ്ഞാറമുള്ളതിനേംടും ഉപമി
ക്കംവുന്ന വിലംപുകരമായ ഒരു മാറ്റമണ്ണം പഠി
വിഷംമുലം വന്നുട്ടിയതും. ഇതുനിമിത്തം മനംചുറ്റു
നിൽ തിനയിൽ ആസക്തിയും നന്ദയിൽ വിരക്കി
യും പ്രബലാപ്പുട്ടുകയും അവൻ സകല നന്ദയും
യും ഗ്രന്ഥവായ പിഗംചിന്നെൻ കിക്കാനംകിട്ടിക്ക
യും ചെയ്യു. ദൈവംജന ലംഘിച്ച തന്നെത്തന്നെൻ
സ്ഥാനത്രുച്ചുന്നുക്കി ദൈവരിയാം പിഗംചിന്നെൻ
ഹിതംനുഭത്തിയാംകിപ്പുംയതിനംകി പിഗംചി
ന്നെൻ ദാശുവംസസ്ഥാനമായ നരകം മനംചുറ്റുന്നെൻ
യും ശാശ്രാത്രഗൈഹമായിത്തീന്. ഇങ്ങിനൊരുംബാം
മനംചുറ്റു നരകംവകരണിയാകുന്നതും.

മനംചുറ്റു വാദവക്കംഡ പിഗംചിന്നെൻ കണ്ണി
യിൽ—തതപം ഗ്രഹിക്കംതെ—കുട്ടിപ്പുംയതംക
കൈംണ്ണും ആ ദാദവക്കു ലഭജിപ്പിച്ച വദവിതനെ
രക്ഷിക്കണമെന്നു കുദാംഡമുദ്രം ദൈവം തീച്ച്
പ്പുട്ടത്തി തന്നെ ചുതു വഴിയായി റക്ഷാമാർഗ്ഗ
തെരു മുറിക്കംട്ടു. അതീനാം ദൈവപുത്രനാം
യു കത്താവിന്നെൻ ഏതുണ്ണു കീഴടക്കി ദൈവഭോഗ
ചു സമാധാനപ്പുട്ടുകംണ്ണ ജീവിക്കുന്നവക്കു നരക
ഭാത ഭൂപ്പട്ടവാനില്ല.

ഒദ്ദും മുറഞ്ഞതന്നീരീക്കുന്ന വഴിയാണ് തൃട്ടി ന
ടക്കാതേങ്ങം പിന്നുംപിനെ ഉപേക്ഷിക്കാനോളം ദിസ്ത്രീ
വുത്തികൾ വിടംതേങ്ങം ഇവിടെ ജീവിക്കുന്ന മനഃപ്യ
നാശിത്താണ് നരകം. നരകത്തിൽ പോകുന്നിരി
പുംഗൾ പ്രവത്തിക്കുണ്ടെന്നുകായും ചെയ്യുന്നാശി കഴി
വും സ്വാംഗ്രഹ്യവും ബുദ്ധിഗ്രഹത്തിയും ദൈവം മന
പ്യനും നൽകീടുണ്ട്. പരബ്ലാങ്കയംതുരുതിൽ തെരുവ്
വരുവതിരിപ്പും, “കലുകരിക്കു വിളിക്കും വഴിക്കു
പ്രകാശവും” അരയി തിരവചന്നെത്തെ ദൈവം മന
പ്യനും നൽകിയിട്ടിക്കുന്നു. തുടിനെന്നല്ലാറിനും പറ
മെ, മനപ്യനും ദൈവപ്പുത്തിനെന്നതിരംയി പ്രവത്തി
ക്കുണ്ടും, അവരെ കററപ്പുട്ടത്തി നേമഴി കംട്ടി
കെടുപ്പുംാശി ഒരു ഉപജാപ്പുംവിനെ ദൈവം അവ
നീരും ഉഷ്ണിലംകൊംക്കണ്ടുകൂട്ടി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ
തെരക്കാശം അലക്കുപ്പുമാക്കി ദൈവെത്തെ ധിക്കരീച്ചി
ക്രിംഗാം മനപ്യനും നരകശത്രിലോജ്ജു പോകുന്നതും. അതു
രെയംഗാം കററപ്പുട്ടതെന്നുതു്? ഇതല്ലെങ്കം സ്വപ്നം
കുതാനത്തു്? “എന്നിക്കു നരകം മരി, സ്വപ്നം വേ
ണം” എന്നല്ലെങ്കം നരകഗാമികൾ ഇവിടെ തണ്ണേളം
ഒരു പ്രവത്തിമുലം സംസാരിക്കുന്നതു്? ദൈവം എന്നു
പിശച്ചു്? വിഭവക്കേതംട്ടുട്ടി അലോച്ചിച്ചു് ഉ
ണ്ണുവീൻ!

നരകത്തിൽ താഴ്വികാളി ചാൻ അധികംരമുഖ്യവ
നെ ദയപ്പുട്ടവിനു. (ഘ: 12. 5.)

നരകം, സജ്ജ അനന്തരമാണും അപത്രക
ഭിംഗാം ഇച്ചുംഭിംഗാത്തിനേരംഡംബാംതാംപത്തിനേരം
ഡംബാം വേദായുംഡംബാം കരത്തിപ്പിനേരംഡംബാം കണ്ണാറിനീ
നേരംഡംബാം ദൈവകംപത്തിനേരംഡംബാം സ്ഥാനമരകകേര

ഞ്ഞു” അതിനെക്കുറിച്ചു കേൾപ്പും എഴുകുകയുണ്ട് എല്ലാ ദാന കരായും. എക്കിലും, അതിനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അറിവു ഭോഖാവധിവുത്തേഴ്ത്താം സത്തുള്ള കാംക്ഷയേയും ജനിപ്പീക്കമെന്നാളുള്ളതിനാൽ തങ്ങൾ ബനാധാരി ഇവിടെ കരാഞ്ഞതാണെ വിവരിക്കാം. കുണ്ടിപ്പീസ്യാത്മതിനെപ്പറ്റാറി പരിശോഭം അതു വിദ്യപരമായി പ്രസിക്കുവാൻ വളരെ ചുഡക്കാം എന്നിരിക്കും. പഠിച്ചസിപ്പും പലതം പുറപ്പെട്ടും. ഇതു കണ്ണതാർ? അതു രംഗം? ഇതു വിദ്യപരമായെന്നതു? എന്നും മറ്റും ചേരുപ്പീപ്പും പലതം പുറപ്പെട്ടും. നരകത്തെപ്പറ്റാറിയുള്ള വിവരങ്ങം നന്ദക്കുന്നതും ഒരു വിവരവും മുലക്കും. അതിനാൽ ഇതു വിദ്യപരമായവാൻ എന്നും വരെ വരെതെ വിദ്യപരമായവന്നെന്നാളുള്ളതിനും സന്ദേശമില്ല. “കണ്ണതെ വിദ്യപരമായെന്നും? എന്നു വന്നാൽ കഴിഞ്ഞക്കൂട്ടവാൻ കഴഞ്ഞും. നോം നമ്മുടെ ഒരു തന്ത്രവീതിക്കൊണ്ടു അട്ടശാഖാം ചെണ്ടു വിളിപ്പും ‘കണ്ണനാഡിവു’ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ? ഇതിനും ഒരു പരമാത്മകാർത്ഥി, അരത്തുകുകുംഞ്ഞു” അഞ്ചീനെ അനുഭവിക്കുന്നതും അഭ്യന്തരം കുറഞ്ഞുവേണ്ടി, പുരാതന സംഗമാർവ്വാഡിയായി, തന്നിട്ടുള്ള വിത്രുഖവേമോന്താം നരകവസ്ഥയെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും. ഇതുനേരം കൂടുതലിയ മറ്റൊക്കുംഞ്ഞതിൽ ഇല്ലാതിരിക്കും, അതു വിദ്യപരമായും ഇതു വിദ്യപരമായെന്നതിനിരിക്കും. ചെയ്യുന്നതു യുക്തിഭാഗമല്ലയോ? പഠപവിഷം വരുത്തിക്കൂട്ടിയ അവസ്ഥമാണോരുലും ഉണ്ടായിട്ടുള്ള കരമാറുമണിതും. “തക്കിപ്പുവർക്കുകയുണ്ട് രക്ഷാം തക്കശാം” എന്നുള്ള തോതും എന്നും വരെവാചനത്തെ അനുഭാവമാക്കി ഇവിക്കേണ്ടതു മേരുക്കാനുമീക്കളിട്ടുണ്ട്. യഹിനാക്ക

നാ. “അഞ്ചേരി മുമംസിക്കുവൻ ഒരു ദിവ്യാച്ഛ ആത്മയും അറികയില്ല” എന്നാണെല്ലം വേദം കുംഭനാതു. അതുകൊണ്ട് വേദത്തു ആധാരമാക്കി നരകത്താപ്പററി നടക്ക നിത്രുപണം ചെയ്യും.

കത്താവിശ്വർ ശിഷ്യങ്ങളു നിലയിൽ തക്കി മുന്നന്ന സകല കാംഘാട്ടം അറിബാ” ദ്വിഷ്ടവനം പെഡ്യാഗ്രം മുലം കത്താവിശ്വ ‘രാറി’ക്കുംതാരും ആത്മധത്യചെയ്തു നരകത്തിൽ പെട്ടവനാശം യോ സ്കൂറിയേംതൊയേട്ടു് നരകാവസ്ഥ വിവരിപ്പാരാം വശ്യപ്പെട്ടുകയാണു് ഉത്തമം.

ഹീ! സ്കൂറിയേംതൊയേ! നീ നരകാവശ്യമെങ്കിലും സംക്ഷേപമായി പറഞ്ഞ കേരിപ്പുംതുക്കുംഖാം. കേരിപ്പുംഖാം അതുകുടം നന്നായുണ്ടു്. സംന്താപപരതൊട്ടു കൂടി പറഞ്ഞ കേരിപ്പുംകും സംശയിക്കുംഖാം. ദിവസപരതൊട്ടുകൂടിയാംയും ലും മതി.

സ്കൂറിയേംതൊയുടെ വരവായി. അവൻറെ മുഖം അതിഭുകരം. കണ്ണംൽ ആത്മാ യൈപ്പെട്ടു. അവൻറെ തലമുടിയിൽ പഠന്മ മതലം വിഷണ്ടു കാണി നിറങ്ങിരിക്കുന്നു. വിക്രതങ്ങളം കണ്ണകൾ തേഴും കാടിനടക്കുന്നു. അതുകുളിയിൽനിന്നു പുക പുറപ്പെട്ടുകംണ്ടിരിക്കുന്നു. കവിപാതനടത്തിലും കണ്ണത്തിലും കുടത്ത കുമിക്കി ധരംപൂശും. നരകത്തിലെ പ്രാണികൾ മുകൾ കരണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മുട്ട മംസംവേശലയംണു് മുട്ടകൾ. അവൻറെ ഓ ഗ്രഹപരാസത്തിൽനിന്നു് പുറപ്പെട്ടുന്ന ദ്രൂഢിഡം ദിസ്സുമാം. അവിടത്തെ പുകയും ഇന്താഖുശ്ശുതനുണ്ടു്. അവൻറെ എകകംലുകൾ മുട്ടപ്പഴപ്പുംതുക്കും ചാലാലക്കു

ജീവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അവൻറെ കൂപ്പായം അന്തിത്തുണ്ട്. ഇങ്ങിനേതല്ലോടുള്ള ഭേദഗതിപ്രത്യേകം ട്രിട്ടി സ്ഥാപിയുത്തും വന്നു”, താഴെ കണ്ണംപുകംരും, നരകവുത്താനും പറഞ്ഞവാൻ തുടങ്ങി:—

“പാപിയും വിക്രിതസപ്രത്യേപിയും നീന്തുന്നമായിത്തീന്തിരിക്കുന്ന ഏൻറെ വാക്കിനേക്കാൽ മെന്തു മണം അധികം നന്നാംഡിരിക്കുക. എങ്യും സന്താപപരിപ്പിന്മാംധിരിക്കുവേംഡി സംസംധിപ്പും അഞ്ചേക്കില്ലും തോന്നമേണ്ടും ആത്മഭാവങ്ങൾക്കുപുറം അല്ലെങ്കിലും പഠനത്താലും അല്ലും ശ്രദ്ധപ്രാണമുണ്ടാക്കുമ്പോൾ അഭിരൂചിയില്ലോ. എങ്കിലും, ഏൻറൊ ഭാബം അഭിരൂചിയും എന്തിക്കും ആശ്രദ്ധപ്രാണം കീഴുന്നതല്ല. തുറന്നനീളവിക്കുന്ന ഭാബങ്ങളെല്ലാംഡി വിവരമായി അഭിരൂചിപ്പും പ്രയാസം. നരകവുത്താനും കേരംപ്പും ആശുപഥം സംഭവിക്കും”.

ഒദ്ദേശം അഭിരൂചിൽ ആകാശവും ഭ്രമിയും ചുറ്റും സ്വശ്ചിത്തതിനും ശ്രദ്ധം, സ്വശ്ചിയിൽ ശ്രദ്ധുനിംഫാ യി മാലംഹംമാരേ സ്വശ്ചിച്ചു. “ഭ്രമിയിൽ മനസ്യും നാഡി അനീപ്പുന്നിരിക്കുന്ന എൻറെ ഘട്ടനയെ നീ ക്കും വാചിച്ചും നീങ്ങാക്കുക മേംക്കും കീഴും. അ പാശിനെ ചെയ്യുന്നതുപക്ഷും, നീങ്ങാക്കുക ഭാബാശ്വലം തതിൽ കീടനു തീരുത്തിരുട്ടിക്കേണ്ടിവരും” എന്നു ഒദ്ദേശം അവരോടു കല്പിച്ചു. മലോദ്ദേശമുറിൽ ചീ ലർ ഇം കല്പനയ്ക്കു കീഴീഴ്ചു. അവർ നീത്യാനന്ദമോ ക്ഷാംഗ്യം അനന്തവിച്ചു സ്വഭാവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒരു ശ്രീകംഖൾ അധകാരാക്കതിയാണെന്നു, ഇം കല്പനയ്ക്കു കീഴീഴ്ചുപ്പില്ല. ഇവരാണും പിശാചുക്കാം. ഇവർക്കായി അനും ഒദ്ദേശം ഭ്രമഃപുത്രതിൽ വലിയേങ്കെ മഹാ

ശാക്കി. അതംനോടു കരകും. സവിജ്ഞതാപചരിപ്പ് നിതമായ ആ സ്ഥലത്തണ്ടോ ഭിഷ്മംഡക നിത്യവം സസ്യംനോ. അവിടെ സന്ദേശം അദ്ദേഹമില്ല. സന്ധാപദ്ധതിള്ളി. അതു ധാരാളമാണെന്നുണ്ടും. കുതി ജപലിക്കുന്ന അഗ്നിക്കും അവിടെ കരിക്കലും ഒട്ടം കു രവില്ല. ഭിഷ്മാരുക്കൈയും തീരുവേണു അന്വേച്ചി ആശുപിടിക്കുന്നും. പംച്ചികൾ ഘനമേറിയ പഞ്ചലയംതു ബന്ധിക്കപ്പെട്ടും. അന്യകംരമയമും ഖിരിക്കുന്ന ആ ഭയ്ല്ലുസ്ഥലത്തു പിഴച്ച മംലംമും മംരണോ മുമംണികൾ. ഭിഷ്മാരായ ആ പിശാച്ച കളിടെ വക്കേക്കു നടക്കുന്ന സകലജനങ്ങളും നിത്യ നരകത്തിൽ വന്നുചേരും. മഹംഐലംരമായ നരക തതിലെ കമ്മിറ്റ്, മുരക്കമണിതും. മരബുലിക തുംബുള്ളവക്കും ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന ഇന്തിരാ പരബ്രഹ്മതു ചുപാംഗങ്ങാശണകിൽ, തെന്തും ക്രിരേഖക്കി വിസ്തൃതി ആശുപിടി. അവിടുത്തെ സീമർമ്മമിതമായ അ നത്മംവസ്യകളെ ആദിമതത്തിൽ വിവരിക്കുന്നും, “അതുതെരാളിശ്ശേം” എന്നൊരു ശൈ ജനിച്ചു അണം. ഒരു രംഗത്തിലെ അവസ്ഥനുമില്ലുംതു ഭിഷ്മ വരെത വിവരിപ്പുന്നും കേരിപ്പുന്നും ആകുമില്ല. എ കിലും, തെന്തും അറിതെപ്പുകംഠം, അവിടുത്തെ സ്ഥാ തി പരയും.

നമ്മുടെ കംഴുയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അവസ്ഥ തൊന്തും ആദ്യം പറയും. നരകത്തിൽ എപ്പോഴും വ ലിംഗ ഇരുട്ടണോ. അവിടെ സുര്യുനമില്ല, ചന്ദ്രമില്ല, സൂര്യുചന്ദ്രനും കണ്ണിനും കംഴുയും ഉണ്ടു കിലെ കണ്ണക്കു എന്നുള്ളതും തക്കാലില്ലുംതു കൈ സം ശതിയംണ്ടപ്പോം. അതിനുംതു അവിടെ എന്നും

ஈடுபால்வாய் பார்வைக்கிடில். ஜிவனம் அதுவீ
தழை நாக்கீவிடை ஹஸ்தாயாத நிதியாதுவீய
எட மூர்மூர்மை. ஹஸ்தாகஜீவிடத்தைகளின் அத
வஸான், அது லோகஜீவிடத்தைகளின் அதுமூர்மூர்மை.
ஹா நிதியாதாம்வாததைகளின் வாவேஷ்டுக்டி லோக
காஸம்வாயத்தைகளை என்ற வெகிள். நாகத்தைலை
ஹத்டுக்கொ அத்தோடு மாறும் உபமீஷ்டுக்டு. ஏது
கூலூம் அவிடைத் தேக்ரஸ்ப்ரைபிக்கூடு யாராஜம்
காணுமான் காசிது. அது காணுவேம்; காத்தயிலூ
தெயாயாத் கொல்லுமாயிடங்களை தோன்று. ந
ாகத்தைக்கூடு நான்கூலையிலூ. ஏப்பூதும் தேபூதுக்கொ
ளைரிப்புங்கூத்து மாறும் அவிடையுத்து. அந்தெந
நாம் காணுவை ஏஞ்சலவழும் காந்தகொள்ளுகிப்பு
நூ ஸுயாயிக்கு. நாகவாஸியை ஓமம் தேக்ரமா
யிரிக்கூ. அது காந்து ஸுநிமம், புலி, பானி,
பத்தூவை எடுக்கிவரையான் ஸராநிலூங்
தேங்காப்புக்கூ. அது ரைக்ஷாநாக்கரிது பின்கூக்
நாவாராக்கூது வ்துரை தேபூது. ராயக்காதீ
யின்ற புக்குலம் கல்லித்தைங் வாஸ்துகளி எலம்
காக்கிக்காங்கூரிக்கூ. தேக்ராந்தூவு வழுமதை
நிலவிழியு பரிமாணவாக்கத்து ராபவகூடை
த்து ஏதெப்பும் கேட்டாக்காங்கூரிக்கூ வெவிக்கூ
அவிடைக்கூ ஸுவாவுமாக்குக்கூ. ஹதங்கூ அவிட
தெநாங்கீதம். அவிடை ஹதிலூங்கு நேரமிலூ.
கொல்லுக்குத்தானா வாச்கக்கும் பாங்கூ அநந்தை யிக
க்கரிதுக்கூ நாவிங்கூ ரைக்ஷாக்கூ. நல்காந்து
கூம் பாங்காதைங்கூ சுி கொவு நாநிக்குல்லு நாவு
கொங்கு அங்காந்து வெள்ளுத்துப்பாங்கூ அப்பது

ശംകരൻ. നാവുവഴിയംഗി പാര്വാ നാഡിച്ചുതിന് നാളു റീക്കു കിട്ടുവോം അവധി കുറവുണ്ടെങ്കിൽ. അതിനു പ്രതിക്രിയ ചെയ്യുന്നത് നീറുത്തിരില്ലെതെ വല്ലുംതു ദഃവിക്ഷം. മംതംപിതാക്രാന്തി മക്കളിൽ തമിൽ വല്ലുംതു സംസാരഭാബങ്ങൾക്കും.

അപ്പുൾക്കു മകനുംടു്, “നീറുരേനായ നീനു പൊരുംഞ്ഞതിനംഗി അനുഭാവി നീരുക്കമ്പാദി ചെയ്യുകുംബു തുംനിതം തരംതരിലുംയിരിക്കുന്നു. നീ എൻ്റെ മകന്റു്. നീ ദുഷ്ടന്റുമുണ്ടോ”. നീൻ്റെ വിശ്വാസവുംതു കുഞ്ഞു വല്ലുംതെ വല്ലുംനു്” എന്ന പറയും.

മകൻ തുതിനു കുടംഖനു സമേധാനം ദ്രുപ്പമാം മംഗലിരിക്ഷം. “നീൻ്റെ മകനുംഗി ഭ്രമിയിൽ എന്ന ജനിച്ചുവോ അനു തുംൻ്റെ കുറംഗ്രഹത്തിലുംയി. തരകത്തിനു് അർഹനമായി. ദുന്നുംനു വിതാവനാം എത്തു ദിവസത്തിൽ വിളിച്ചുവോ ആ ദിവസം നാനും ചെയ്യുകുട്ടി. ദുഷ്ടനു നീനീൻ്റെ മുഖം കാണുന്നു പ്രകാരം തന്ന ആ സുജുന്നും “നാനിക്കുട്ടി. നീഈഞ്ഞു ഏന്തു പംചിയകുഞ്ഞിനീൻ്റു. നീനോട്ടുള്ള സുസ്ത്രവും മറുമരാനാം തുതിനാളും കാണും. നീ ചേരുമുംബനുകു കൂടംനും എന്നു ഗമിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. നീ അതിനു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു്, തുംൻ തുട്ടംക്കാംതെയിരിക്കുകയുംബുകുിൽ നീ നക്കനാം എന്നു കുറംപ്പാമായിഞ്ഞാവല്ലും. അതു കുലാവാതകമായി യത്രമുന്നുണ്ടുകുിലും, തുല്പുംചതെ സ്ഥിതി ആലുംചീഞ്ഞുവോം, എന്നിക്കു് അതായിരിക്കുംസുഖപ്രാം. നീ അന്നാം അങ്ങിനെവെള്ളിയനാവു കുിൽ, നീ എന്നിക്കു് ആകാശമേംക്കും തന്നതായി തു

എ വിചാരിക്കംമായിരുന്നു. ഓൾ! തെൻ്റെ ചെരപ്പുകൾ ലഭ്യം അറിവുള്ളതു തീരു ചെയ്യുമ്പോൾനീയേന്നു ശൈലിയില്ല. നീം എം പാഠപ്പീക്കംഡിക്കു എടു തെൻ്റെ ബോധവാന്മാക്കൽ പഠപിയായിരുന്നീൻ. അതുകൊണ്ടിപ്പോർ നരകദഃവം അനുഭവിക്കേണ്ടതു യിരുന്നു. അതിനും നീ നരകാശിയിൽ കീടനും ഹീച്ച് നാശിച്ചു മതിയാവു” ഇതാണും മകൻറെ മരച്ചടി.

പിതാവും പുത്രനും തമിലും സംഭാഷണം ഇ ഒരിനന്ദ്രിയകിൽ, ശത്രുക്ക്ഷേത്രങ്ങൾ മറ്റും സംസം രം എത്രവിധമായിരിക്കുമെന്നും ആശലംഖിച്ചും അറിയകയാണും അയിക്കം നല്ലതോ.

നരകപ്രദേശം ക്ലുഞ്ചുമാറണ്ടുകൂന്ന അലച്ചും ഇടിനുംവും കേട്ട പഠപികളുടെ ചെവി അടഞ്ഞു പോകിം. കേരംക്കണ്ണംതുരു ശ്രദ്ധാവും കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ചെവിക്കും പററിയ അപകടമോത്തും അവർ നന്ന ഭവിക്കും. ഇടിത്തീംയെറു മരിച്ചും തതിച്ചുന്ന വിചാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും ഇടിത്തീംയുംകൂം. ഫുകിലും അവർ അല്ലാംഗിരിത്തീരുന്നതല്ലുംതെ മരിച്ചുപോകയില്ല. അവർ അവിടെക്കീടനും ഉറക്കെ നീലവിളിക്കും. മുക്കീനും പ്രിയം സൗഹ്യമാണു കിലും അതും അവിടെ കട്ടശില്പി. മുന്നുന്നം മാത്രം അരവിടെയുള്ളൂ. അതു ധാരംജൂമാന്ത്രതംനും. ശത്രുമല്ലുതുണ്ടി വസിക്കുന്നവനേന്നതിനും കട്ടം വൃത്യംസ ചെട്ടുതയിരിക്കുമെന്നും നാശിക്കുമെന്നും അവിടെ അനുഭവം. പണ്ട് വടക്കേരാജ്യത്തിൽ നീം ഉന്നതുനും ഒരു രംജാവുണ്ടായിരുന്നു. മുഴുവൻമെ ഇള്ളന്തിനും യാം അവൻ ഒരു പുംതാളിമണ്ണക്കീ അതിൽ അവരുടെ

ഇട്ടത്തുടങ്ങി. അവർ അവിടെക്കൊന്നു കൂട്ടാവിപം സദൈ സഹിച്ചു മുഖിച്ചു മഴിക്കണമെന്നും നില്ക്കു എം ദൈ നീക്കുക്കൊള്ളുമെന്നറിയു. ഇങ്ങിനെ രീക്കുന്ന വരുതെ ശവണരി കുടുന്ന ചീതുമുക്കി പുറപ്പെടുന്ന ഭർഗ്ഗമരം തുടക്കാടായുള്ളവയം ചുരക്കേണ്ടതുമായി വന്നു. അതിനും വഴിവർ ഒരീപ്പുണ്ടുവരെ ഏകാല്പു മെന്നാൽ ചൊല്ലാംതുമായി. നീജുപനംയ മാറ്റുന്ന രംജവേ തന്റെ ശത്രുക്കുള്ളേ. ചതുര ചീതു ശവതേരു ടേച ത്രു ബന്ധിച്ചു. അതു ഭർഗ്ഗമരപ്പും കേരംകും ണിയുന്നു. ഭർഗ്ഗമരപ്പും മെന്നും തുടിനുംലറിയും. ഈ ഭർഗ്ഗമരകുടുന്ന ഭസ്തുമഥഃവലുമുംഡണക്കിലും, ഈ ന രക്ഷാക്കിലെ ഭർഗ്ഗമരതുക്കാരിം ഏറ്റവും നീറ്റുംരമും യിട്ടുള്ളതാണു. എന്ന വരുംഡൈമം, ഭൂമിയിലുള്ള സ കല ഭർഗ്ഗസവും കഞ്ചിച്ചുള്ളടക്കിയലും നരകത്തിലെ ഭ രഗ്ഗമനോടു തുല്യമായി വരികയില്ലെന്നും അറിയാം പ്പോ. നരകവസ്തുകളിൽ കഞ്ചവന്നു ദേഹത്തിൽനാി നു പുറപ്പെട്ടു ഭർഗ്ഗമം മുന്നോള്ളാം ഇന്നും കരയും കുടിപ്പുവാൻ മതിയംഡിരിക്കും. അസംഖ്യം പരിശോധ ക്കുളം ശന്യക്കുളം ഭർഗ്ഗമരവാഹായും ഭോരംനാി യും കൂരിക്കുളം ഇടക്കിടക്കുളം അസംഖ്യം കുടി വാക്കുളം ധാരം കുടിയുളം ദുരിയുളം നരകത്തിലെ അവസ്ഥകളും ക്കു പരവാൻ ആക്കാം ആക്കാം.

വിശ്വപും ഭോഗവും സദം സഹിക്കുന്നും. ഈ വ വും വരണ്ണം മതുക്കുളംനും. പാശ ശേംഗരും ശത്രുക്ക ക്കുടാടുത്തു ജയിച്ചുനിൽക്കുകയിൽ, ദേഹം സഹിക്കു തെ, കൂണിച്ചു ഭൂമിയിൽ വീഴുകയുണ്ടായി. അതി റാൻ ദേഹം വലിയ കഞ്ച ശത്രുവാണുന്നു വരുന്നു. ഒരു രംജവു ഭസ്തുമരം ദൈനന്ത്യത്തിലും കുത്തുവും ചോരയും

കലത്തി കടിച്ചു. ഇതെത്ര കഴു! ഒമ്മോ സഹിയംതെ
ചത്തവ ചെന്നു്. കംരോന്നാനീനോ കംരോ സ്ഥലങ്ങളി
ലുംയിരിക്കും വീണ്ടും തുടിയിരിക്കുക. അതിന്റെക്കംരം
നാകത്തിലുണ്ടോ ദ്രോവത്തിനോ വീണ്ടും തുടിയിരിക്കുന്ന
തു്. ഭൂമിയിൽ മഹംലുബ്ദമുഠംയി ജീവിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ട് സ
ന്പന്നനാർ, പീപംസംകലിത ഫാറംയി, അവിടെ
വെള്ളം ഓഫോക്കും. അപ്പോൾ അവിടെയുള്ളവർ,
“നിങ്ങൾ സപ്പന്നവും രതാവും കന്നുനാഡാലെ ന്നു
ടീവെച്ചുണ്ടോ? അന്ന ഒമ്മീച്ചുവന്നവക്കു് ഒരു തുണ്ണി
വെള്ളം എക്കിലും നിങ്ങൾ ഏകാട്ടത്തില്ലെല്ലോ? അതു
കൊണ്ടു് അവസാനമില്ലുംത ഓമ്മോസ്ഥിച്ചുകീടനാ
കൊണ്ടുവിനു്” എന്നോ അവരോടു് ഉജക്കപ്പുറയു്.
വിശ്വസ്തകമണ്ഡി ക്ഷേത്രനാവഞ്ചെ ഫടിച്ചും ഇതുതന്നു
യാണോ. ഭൂമിമംഗല അടിക്കാത്തിനാശു എദ്ദെത്തി
നേരു കണ (ചമട്ടി)യംനോവിശ്വസ്തംഘാട്ടും. വാപി
കടം ഇടത്തരു നരകത്തിൽ കിടന്ന നന്ന കടന്തും. മ
ണ്ണു്, വെള്ളു്, കംരും, അണ്ണീ എന്നീ ഭേദങ്ങളും എക്കാ
ണ്ണാണോ മനഃപ്രശ്നരീം ഉംഖുക്കിയിരിക്കുന്നതു്. അ
ണ്ണിയംനോ മറ്റ മുന്ന ഭേദങ്ങളേയും പുഞ്ചിപ്പുട്ടുത്ത
ണ്ണരു്. അതുകൊണ്ടു മെറ്പിപ്പുക്കന്നാൻഒള്ളുണ്ടും സംശയ
ദേഹം അണ്ണിക്കു കൈചെറുതുംകുംണ്ടിരിക്കണാം. അപ്പേ
ക്കിൽ സപ്പധമാനത്തെ ചേർപ്പുക്കണംനുടയും. വീശ
പ്പു വല്ലിക്കണ്ണവും മനഃപ്രശ്ന, ഭക്ഷിക്കാത്തതും ഭക്ഷി
ക്കണ്ടു്. ഇതിനുംനു ദ്രോഗന്തം ചെറുംം പണ്ടും തുരുക്കു
ം സെററിയംനഗരാംഭ വള്ളതു. ഇന്നനിമിത്തം അ
വിട്ടുകും ആമും കിട്ടാതെ ക്ഷേമി. അപ്പുറം
അവർ പട്ടി, കത്തിര, കഴുത മതലായവയെ കൊന്ന
തിന്നാംവും. കയ കഴുതത്തലയ്ക്കു് എഴുപ്പു വെള്ളി

പ്രശ്നം കൈച്ചടിക്കണമെന്നായിവന്നവരു. ഇംഗ്ലേഷിലീ
ഹാഡേക്സറൻ യൂറോപ്പൻരെ ശിക്ഷിപ്പാനായി എലെ
വം ക്ഷാമത്തെ അയച്ചു. അതിനാൽ ശ്രൂ ജനങ്ങൾ
പ്രാബൾ, കൊഴി എന്നിവയുടെ കരിപ്പം കംഗ്രൂക്കാട്ടിൽ
വാഴി ക്ഷേമിപ്പുവെന്നാണ്‌വരുംന്നതു്. വിശദ്ധൈ സ
ഹിപ്പാൻ ആക്കു കഴിയും?

മിശ്രിമംതന്യുംൻ ആകംഗങ്ങോക്ഷത്രിലേക്കെ
ഴിന്നാളി നാല്പത്തു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞതിനെന്ന് ദേ
ശം, തോതാരസന രാജാവു യുദ്ധങ്ങൾ ടെക്കാവാൻ
ഘുഖ്യസനാലുന്നായി പുരപ്പെട്ട നാട്കരി പിടിച്ചട
ശക്കയും വീട്ടകരി മഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നതു് താഴെ
ശവാസികരി കരാലം പട്ടണത്തിൽ ചെന്ന ചേന്.
ചെവരികരി ഉടനെ ആ പട്ടണത്തെ വളർത്തു. പുര
ആ ശൈലീസന്ധിയുംകൂന ചെവരികളിലും അകത്തു് ക്ഷാമ
മഹംകൂന ചെവരിയുമായി. പുരഭരകൾ കടനാംതു്
ചൈന്യം പിടിച്ചടം. അകത്തിരുന്നാൽ ക്ഷാമമാം
കൂന ശരു ഏകാസ്തിം. ഇം പംകത്തിലുംയപ്പാം മന
ഡ്യൂഡ്രേഡണ ചെട്ടിനുംകും തിനുകയുണ്ടായി. ഒ
ക്ഷണസംധാനമിലുംപ്രൈസ്റ്റുക്കാഡും ജൂഡു ശിള്ളിടെ കം
പ്പിം കീടംതെയംകയും ചെയ്യുപ്പാം മനാസ്യത്തെത്ത
നീന മനഃപ്രാം ക്ഷേമിപ്പാൻ തുടങ്ങി. വിശദ്ധൈനെന്ന്
ശക്തി ദാഖിളു. വിശദ്ധൈ എന്നും പ്രവാൺപ്പിക്കാം.
താഴുമാർ തന്മാളിടെ കട്ടിക്കാള ചുട്ടിനുക മുണ്ടായേ.
ഉസ്സുവാട്ടുവസ്ഥയ്ക്കും തന്ത്രം എന്നും ചെയ്യും.

വിശദ്ധൈ ദേഹവും വലിയ ഭിംബത്തുകൾം അ
ക്കായാണുന്ന വട്ടികിലും, ഭൂമിയിൽ അതിനും വല്ല
ശ്രമാവനാവുമണ്ണാക്കാം. നരകത്തിൽ അതിനും

തരവുമീല്ല. അവിടെ തന്മുപ്പോളുള്ളതില്ല. എപ്പോം ശും തപേമേഖലിലി. സകടക്കാട്ടിൽ ഉറ്റിജസകടമണം ശരതിന്റെയും. ത്രണിചിൽ ബഹുംാഖം നേടേണ്ടതിനും പണം പണം സവാദിപ്പാൻ ആഴ്ചകൾ പല കഷ്ടങ്ങൾ വും സഹിക്കമാറണം. ഏകില്ലോ ഒരു അവധ്യത്വി ഫലക്കാരിയി അവാരിലാം കാതിക്കാഴ്ചനാ തീരപ്രഥമം ക്ഷേരു കേണ്ടിരിക്കയീല്ല കാശിയും.

പണ്ട് ഉച്ചാരഗ്രഹിയായ ദിനത്തൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ അന്ത്യത്വാജട മിതയും അപദരിച്ചു കൂടാതു സുക്ഷമിച്ച വെള്ളക്കംജിയാണ്. അവൻ മരിക്കുമാറാക്കിക്കാഴ്ചനാ സമയത്തും ഒരു സന്ധ്യാസി യാദീക്ഷയും അവിടെക്കു വന്നു. രോഗി, തന്റെ മുതിരുത്തെമല്ലോ തിപാധനനാണു കേൾപ്പുചീച്ചു. അപ്പോൾ ഒരു മുനി അവനോട് ഇണ്ടിനെ പറഞ്ഞു:—“അംഗുഞ്ഞൻ ഡനം അപർമ്മാക്കുന്നതു നന്നല്ല. അതു മുത്തി കലനാശനമാണു. നൃംജിരമിതമായി എത്തു സവാദിച്ചില്ലോ അംഗുഞ്ഞാക്കും ആ ദോഷംകൊണ്ടതാണു നശിച്ചുപോകും. മിനാൽപ്പുഭവോലെയും എന്നും പറയുന്നും. ക്ഷണിക്കാരത്തിനുള്ളിൽ ശരതു കാണുന്നതു കുറയും. അതിന്തനിനിനു കിട്ടുന്നതു നാക്കുംവുമാണു. ക്ഷണിക്കാരത്തിൽ ക്ഷണിച്ചുപോകുന്ന ധനത്തെ നേരും തിന്നാം അപദാരിക്കുന്നതു ഉപേക്ഷിക്കുന്ന വന്നാണു” ചുഡ്യും. നീ ഇപ്പോരി മരിക്കണംഞിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇതിനുപുറംറിച്ചിരിച്ചു “അതു ക്ഷേമ സവാദിച്ചുകാരിക്ക. അന്ത്യത്വാജട മിതയും ശരതാതാഴ്ചകൾാണു തീരിച്ചുകൊടുത്തതുണ്ട്. അംഗുഞ്ഞിനെ വെള്ളാന്തംക്ക് നിന്നു നിത്യനാശം ഉണ്ടാക്കണം.”

മുനിവർഗ്ഗൻ ഇം വാക്കുകൾ കെട്ട് അഭി ലുഡ്യൂസ് അലോച്ചിപ്പിച്ചതുടായി. “അബ്ദുന്നാരുടെ മിതൽ അതാതാളുകൾക്ക് തിരിച്ചക കൊടുത്തതാൽ എൻ്റെ മകൾ രോദുന്നരായിപ്പോകം. മകൾ ദോദുറഃവം അനഭവിക്കുന്നും പിതാധിനാ മരണാക്കമയാന്തം ക്രാശപ്രസവം ഉടഞ്ഞകയില്ല” എന്നിൽക്കൊണ്ടുയായി അനു അവൻ അലോചന.

ഉത്തമനായ ആ രനി, അവൻ ഡിച്ചറം അറിതു അവനേംട വീണ്ടും ഇഷ്ടിന പറഞ്ഞു:— “പുത്രവാതസല്യം നിമിത്തം നീ നിനക്കു വരവാനി കീഴുന്ന നിത്യദിവസത്തു ഗണ്യമാക്കുന്നില്ല. നീ മാര്ക്കൈ സ്നേഹിക്കുന്നതുപോലെ, അവർ നീനു സ്നേഹിക്കുന്നില്ലോ? ഇപ്പോകിൽ നീൻ്റെ സ്നേഹംകൊണ്ടു കയ മലവം ഇല്ല. നീൻ്റെ മകൾ നിന്നുവേണ്ടി അല്ലെന്നും തീച്ഛട്ട് എററിതിക്കുമോ? അക്കുന്നെന്ന ചൂജുമെങ്കിൽ പണവം രതാവം മറഠം അവക്കു കൊടു തന്നെക്കുറഞ്ഞുക. ഇതിൽവെച്ചു് അവക്കു നീന്നില്ലെന്നു സ്നേഹത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മനില കണ്ണും” എന്ന പറ തരു മനി പോയി.

അനന്തരം, ആ ഫോഗി, തന്റെ മക്കളെ അരി ക്കേതക്കു വിളിച്ചു് ഇഷ്ടിന പറഞ്ഞു:— “പ്രിയ ക്കേളു! തോം നിങ്ങളാളു ഇത്തവരു വളരുന്നിക്കുംണ്ടു വനു. നിങ്ങൾ ഏറ്റും സുഖിച്ചിരിക്കേണ്ടതിനും യീ അനവധി പൊന്നം പണവും സന്ധാരിച്ചവെ ആക്കണം. അതു നാഡിപ്പും നിങ്ങൾക്കു തന്നും. അതിനും നിങ്ങൾക്കു കയ കാണ്ണും ചെങ്കുണ്ണും. എൻ്റെ ഫോഗം തീരെ ശമിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ ക്കരണ്ണും തീച്ചുടോറിക്കണം. ഇതു സഹിപ്പിക്കുന്ന തക്കവല്ലും നീ

അബ്ദിന്നു സ്ഥാപിക്കുന്ന ദ്രോഹിതാംഗത്വം നീറ്റിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് അതിന് അനുമാലാണ്.”

പരിശയിന്നും ഈ വരക്കുള്ള മക്കിക്കുടാശാഗ്രഹിയും എ അതിക്രമം ചെന്നതേരക്കീ. ശിഖാജുഡിലുംകലംഞ്ചം ഇതു സംശയിക്കുന്നതല്ല” എന്നും അർജ്ജുമുഖ്യത്തു വന്നു പറഞ്ഞു ഒഴിവന്തന്ത്രിനും. അപ്പേരിൽ അധികന്മാർക്ക് തനീയിന്നും സംഗതിയൈക്കുവിച്ചു ചുന്നും ഉണ്ടും, അപ്പോൾ സ്ഥാംഘം ദീപംഗാനിയുടെ ചുടും എന്നും അനുമാതനും ചുവില്ലോതിരിക്കുമ്പോൾ ഭ്രാമിയിലെ സകല ചുടുകളിലും കയറിയുള്ള സംമൂഹംപുറിക്കാത്ത നീ ലയിലുള്ള നരകത്തിലെ ചുടും സഹിപ്പംൻ ആരെ കൊണ്ടു കഴിയും? അതു ഭയങ്കരമന്നല്ല അതിന്റെ കരാ തന്നു” എന്നും അഭിച്ഛപ്പെട്ടത്തിനുമനിശ്ചാരം ഉപഭേദപ്രകാരം മുഖ്യത്തിലും.

വേരാങ്ങ ഇതിനുമനുവും നേരുനിവിശേഷം അംഗം:—വിനുതന്നുയെ കൈ മനിയുടെ വിസ്തപ്പും നീങ്ങു എക്കൻ മരിച്ചുപ്പും, അവൻറെ ആത്മാവു മന്ത്രാംഗത്വം ഫുരുക്കുന്നയുതായി മനസ്സിലുണ്ടും കണ്ണു. ഇന്നീ അലു ആത്മാവിനും, “നീന്നും മുത്തിവെല്ലാം നീ?നീനുകും മേലിൽ സൗഖ്യംമും മുഖമും മുഖം മുംനുരകമോ?”എന്ന ചോദിച്ചു. മനിശേരുപ്പും ഇങ്ങനെ ചേംബിച്ചതിനും ഉത്തരവാദി അലു മഹംവാഹി, “വല്ലാത്ത പാചം നീമിത്തം അവസരമില്ലെന്തു തീയിക്കുമെന്ന് നേരു ഉത്തരവാം” എന്നും വിവരാക്കാവത്തുല്ലാത്ത മുഖമേതാട്ടുട്ടും പറഞ്ഞു.

അവൻറെ സന്നദ്ധപരമായി ശാശ്വതം കേട്ടിടും, “നീ അനുഭവിക്കുന്ന തീച്ചുടും ഇതു അധികം ദസ്തുമാംഗംമുഖംതന്നോം?; എന്നു മനി ചോദി

എ. മനി ഇതു ചൊലിച്ചപ്പോൾ അവൻ, എല്ലാം കുറഞ്ഞതിരിക്കുന്ന ഒരു പാതയെന്നീൽ തന്റെ കൈ കാണുക്കും, അതിൽ ഒരു വിളക്കുന്നുണ്ടോ കാണുവാൻ പറഞ്ഞു. മനി ഒരു വെള്ളത്തിൽ ഒരു വിളക്ക് ഇടുന്ന അതു ഉതകിപ്പുമായി.

മരംഡായ മനി, ചത്രംപോരു തെത്തുനു ഉയിപ്പിച്ചു നരകവീവരം ചൊലിച്ചും കയ്യണംയി. “നീ കുശ സകടത്തിനു കംരണാമന്തം? ” എന്ന മനി ചൊലിച്ചപ്പോൾ അവൻ കരഞ്ഞുകൊണ്ടു ഇന്തിനെ പറഞ്ഞു:—നരകത്തിലെ ചുംടംത്തിട്ടംനും എന്നീകു സകടം. ഭൂമിയിലെ ചുട്ടു മുഖം മാറ്റുമ്പോൾ സഹിക്കുന്നതിൽ കുന്നമംണം അവിനേയുള്ള കൊരാറബീ വസ്തു ചുട്ടു. ഓലാരാഘവി നരകത്തിൽ കത്തിച്ച ചുംടു വദിച്ചിച്ചു നിന്നുതട്ടാിടും എഴംഞാരം കൊല്ലുമായി. അതിനും മുസ്തുപ്പും ചുട്ടുരുവും പംചികർം ദഹിക്കുന്നു. കൈകുലുക്കും തുടങ്ങിയുള്ള അവയവവ ജോലിക്കുണ്ടും നശിക്കുന്നതു ദഹിക്കുന്നു. ഇതുനും വലിയ അത്രതും താം. രക്തം, അന്ധമീ, മഞ്ഞ, മുംഖം എല്ലാം തുടരുതാണെന്നു അവനുമായി മുഴുവനാണ്. കാരി ഉതകുട്ടിപ്പാഴുത്തു സകടം എത്ര കുറിഞ്ഞു! അതു സർവിപ്പും ആരുരേക്കാണ്ടു കഴിയും? അവാക്കു കുക്കണ്ണവും പാനീയവും അണിതുനു. അവക്കു ശ്രദ്ധം സവാരിപാസരമലരും ശ്രദ്ധാമല്ലും അണിയാണും. അവിടു അണിശ്രദ്ധാത ക്രമമില്ല. പംചികർം അതിൽ കുടിനു നീന്തിയുള്ളടക്കുക്കുന്നു. പ്രവൃത്തിക്കുന്നതു തമാശ ശീക്ഷയണ്ണും വൈവാഹിക അവിടും ഏപ്പുള്ളിക്കുന്നതും. ആത്മപ്രഗണണവയ്ക്കു തന്നെ തത്വാനുഭവങ്ങളുണ്ടും അവിച്ചും അനുസ്ഥാനരേ നീനി

தூத்துக்குடியுள் அவரை நினைவாக்குமிக்கும் அநீ
கெங்கும் ஏற்று கிடைவா. அதைகுறிக்கும் பு
யங்கிலை “ஸுலிஸ்பூ” என பிரபுவான்^o
நாகருமானி. வெவ்வேற்றூர் வேஷவியிக்கேற்று
அநூலாரிக்காத முழுாரிலு, தான்தொ புயா
நிசயனா^o, அதைகுறியெடுத்து, நடித்து
தினால் கீழ்க்கண்டு^o. அவன்ற ஹரிபூ^o அ
நிகெங்கும் ஸிஂஹாஸ்தானிசுவங்கள்^o. அவன்
வலியவநை தெருத்தால் ஓவித்து நடந்தி
நால், இழுமூரில் அங்கு ஸராயி அதிகாரிகள்
ஒரு அநால்விக்கன். குண்டுகளை மாற்றி
விவங்கத்தில்லை மலமங்களிறு^o. அதைக்காரங்குலம்
நூபருப்புநூயதேநடத்துகிற விழுப்பியு, நிழுங்கம்
நிசுங்கம் ஓயூநீநாமாயித்தீந் பிரோவா
ள் ஹாலிகை அவரைக்கீட்டா கஷத்தை^o. வ
ளாத்திலும் இராமாத்தைக் கீதிவிடு பரயா
கைக்கலாக்கிய யுத்தமங்கள் நாகத்தில் கீட்டா^o
அநால்விக்கன் ஸகநத்தினா^o அவசாங்கமில். வ
ளாமோக்கிய என்க, கா வூபாரிசுங்கபா
லெ, கத்தாவிளை விரை. கல்லிலும்தை மஹாபா
பியாய என்க, அவுரவகுத்தில்லைப்படு^o ஹரபூஷு^o
புராஇந்தீரிக்கன். அவுரபிரைஷு அல்லிதா! ஏ
னை கடித்து உன்றிச்சுநிக்கா. ஹது^o அதூரு
தபவமானான பரவை புவூருமாகிக்கும் நிலவி
கீக்கன். ஸம்தாபநீலமிலு, தவணம் நிழுங்கம்
நிழுங்கமானம் அநால்வாராம் கெந்தக்காரத்தவது^o அ
நூலாக்கட வாஸ்துக்கேற்று^o பள்ளதையும் மஹாத்திரி
தூத்துக்குடியுள் நாகத்தில்லைக்கீட்டா பெட்டு வாடு விவு

രിപ്പന്ന മുരാനു. മേരെവഴിക്കു നടന്നാവർ അതിനെതിരെയ മലം അനബ്ദിക്കുന്നു. മേരെനും വ്യം നേരക്കീറിയുമ്പോൾ സൈം ഓഫൗണ്ടുപം സഹിച്ചുകണ്ടിരിക്കുന്നു. പീഡിച്ച് ഇവയുടെ ഫേര തിലെ ഒരേം അവയയങ്ങളെ പഠിക്കുന്നതു തല്ലിച്ച തച്ചു വേദനപ്പെട്ടതിനുണ്ടിരിക്കുന്നു. പരസ്യി സമാഗ്രം ചെയ്തുവരു കൂടുന്ന തീച്ചുള്ളയിൽ എപ്പോഴും സ്ഥാപ്തം അടിസ്ഥാനം കൊണ്ടുവരു പരിത്വനിച്ചു കീടകളും. പണ്ട്, “സേരുച്ച” എന്ന നഹരിയീലെ ഭാജ്യ നാരു മേരിപ്പിച്ചു ശസ്യക്കത്തീമിച്ച ശ്വേതമാരു മേരിപ്പിക്കവാൻ, ഇന്നും ചെയ്യുന്നു. റംഗദേശവാദിയുടെ പ്രൂരണയാൽ ചെയ്ത മുപ്പുത്തികൾ വേഗം നം ഞഞ്ചേരം അഞ്ചേരിച്ചു, അതിനുള്ള റീക്കു ഇവിടെ എന്നും അനബ്ദിച്ചു കീടക്കുന്നു. മേരെപം പത്തിനു ചാറുത്തുട്ടുയിത്തീന് ഓഫൗണ്ടുപം ഇപ്പോൾ ഭാജ്യവാനുംജൂംയിരിക്കുന്നു. പരമ്പരാം കണ്ട ഭാജ്യ തുട്ടിച്ചുള്ളവരും, മറരള്ളവരുടെ ആരുഗ്രഹം സദ്യേക്കുന്നതിൽ ചെവി നസ്യുതതംട്ടിരുന്നിട്ടുള്ളവരും അതിഭാജ്യവിതരം യിരിക്കുന്നു. മന്ത്രാവേണിട്ടു നടന്നിട്ടുള്ളവയുടെ മഞ്ഞളളിൽ സ്ഥാപിക്കുന്നു സദം കടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അസുര നിമിത്തം അനന്തരാക്കുന്ന കുരയൻറു കരം സ്ഥാപിക്കുന്നു എപ്പോഴും കരണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എക്കിലും ആ കരം, നംശത്തിനാംയും, വീണ്ടും വല്ലിക്കുന്നതേണ്ട ആളും. ഇതു ഭ്രമിയിൽ സേപ്പം മേഖക്കുന്നരായി നടന്നിട്ടുള്ളവരും അവിടെക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന വിശ്വാസം അധിച്ചും വല്ലുന്നു. ശസ്യകും, മന്ത്രാവീല എന്നിവയാംണും അവക്ക് എപ്പോഴും ആളും മേഖാം. കുറച്ചുപം തീമിത്തം നരകത്തിലായിട്ടുള്ള പഠവിക്കുന്നു,

ശ്രദ്ധക്കേളിനുപറ്റലു, തമ്മിൽ കട്ടിക്കൂട്ടി കുമ്മമൊം അംഗവിക്ഷാം. ഉദയം, മട്ടിയും, ഉദാ സീനർ എന്നിവർ ആണി അംഗ്രീജ്ഞി ശ്രദ്ധിലംയി ഒരു മംസം മറിഞ്ഞ രബ്പുകൾ ദിവിച്ച നൃക്കത്തിൽ കീ ടണ്ണ. പിശാചുക്കളെ എന്നോമുംകീ വരിച്ചിട്ടു ഇരു ദിവസംര ചങ്ങലക്കാണ്ട് ബന്ധിച്ചു് അധികം ചുട്ട തുട്ടത്തുക്ക സ്ഥിതിയിൽ ഇട്ടുകളി യുണ്ട്. “അതാണ് തന്ന ഏവെം” എന്ന പാഡ്യന അംഗപ്രത്യേകി കുറി പിശാചുക്കളും പിശിക്കപ്പെട്ടുകളും അം സ്ഥ യന്ത്രിബലംകയും അവർ ഏവെരുതെ വിളിച്ചു് ദിവിച്ചുകെംണിരിക്കയും ചെയ്യുണ്ട്. ഇതുവരെയും ഒരു ദിവസംവാദിതെ കൈ സംക്ഷേപഭിവരണമാണ്. ഇനി നീതുപാം ചെയ്യേണ്ടതു് അതുവിന്റേം പാശ തുടക്കരിച്ചുകുന്നു. ഇതു പറവാൻ വളരെ വിശദമാണു്.

പാശം തുംപാശം തുംപും വന്നല്ലപ്പുതിയിൽ പശ്വും കിഞ്ഞുവരിം, പരഹ കൈ അനബ്യുന്നും അസ്ഥി യിനേഴ്സ് അരംഡയുതെ ചവിട്ടി. അപ്പേരിൽ കൈ മേം ദാം കുട്ട തുംപാശം പരിഞ്ഞിച്ചു ചുറ്റം നോക്കീ. മേംനേം കേരംപുംനു് ആരമ്പില്ലാതെ സ്ഥലത്തിങ്ങനു കൂടിയാണും കംഠാമെന്തും ചിന്തിച്ചു് മനി അവ എംബു് “നീ അർ” എന്ന ചോദിച്ചു്. അതിനുതെ മഹായി അവൻ, “തുംനൊങ്ക നരകവംസിയാണു്”, എന്ന പരാത്തപ്പേരിലും മനി അവനേംബു്, “നീനും പാചവും ശീക്ഷജ്ജും ഏന്തു്?” എന്ന ചോദിച്ചു് ഇതുകേടു് അവൻ ഇപ്പുകംരം പറഞ്ഞും “എന്നും പാചവും ശീക്ഷജ്ജും ഏന്തു്?” എന്നും ചോദിച്ചു് ഇതിലും ഭൂക്കരംഡിം അവനും വിഹിഷാം. ഒരു ദിവസംവാദിതെ നോന്നും ഇനി അതിലും ഭൂക്കരംഡിം അവനും വിഹിഷാം. അതിലും ഭൂക്കരംഡിം

കരമണ്ണു് അത്താവിന്റെ ഭാവം. അതു മിച്ചവനും പറവനും, ചടങ്ങത്താൽ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്ന സംശയിക്കുന്ന തല്ലി.”

അത്താവു ദേഹത്താട്ടുടക്കിയിരിക്കുവോരും ഉണ്ടാക്കുന്ന വേദാഖ്യാനിമിത്തതം, അത്താവിനു ഭാവം മിച്ചതായി തോന്നമരാവണ്ണക്കിലും വസ്തുവം അതാണി നെയ്യു. അത്താവു് അതിൽനിന്നും അന്ത്യമായിട്ടും കണ്ണതേഴ്ത്തി. അത്താവിനും അതിരുപ്പും താരമായി മിച്ചതു മുഖ്യഭാവമാണു്. മനസ്സു്, ബുദ്ധി, ധാരണ എന്നിവയാണു് അത്താവിനും ശ്രദ്ധമായിരുപ്പും. ഇവ ദഷ്ടക്ക് ഭാവപ്രദമാണെന്നും ശാരൂപം ഫലാശിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞപൊധയ കംഘ്യങ്ങളെല്ല കംഘാനു കണ്ണു് കാ ത്തില്ലെന്നും. നരകവംസികൾ ഏവരും അതിരീതകാഞ്ഞങ്ങളെല്ല മനോദ്ദേശിക്കാണ്ടു കണ്ട ഭാവിക്കണാം. തുതിനു പഠന്തീരുതനംകാരിരിക്കുന്നവൻ ഉത്തരവ്. പുണ്ണിരി, കളി, പത്രം, സംഗ്രഹം, “ബൗഡി, ഭാഗ്യം, രൂതതം, ഗംഗം മതലായതൊന്നും അവിരെയില്ല. അവിടെ ഭരിതമലാങ്ങളെല്ല അനബേിരുപ്പുകണ്ണീരിക്കുക, എന്നുള്ളതേഴ്ത്തി. കീവൻ ഇതെങ്കണ്ണും പ്രഥുപ്പും നല്ലവല്ലും. ഒന്തർറിജാക്കുണ്ടാരിക്കുന്നു. ജീവൻറെ കണ്ണാണു് ബുദ്ധി. അതിരിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ ധാരണ, ശ്വാസം, നിശ്ചയം എന്നിങ്ങിനെ മുന്നു പ്രകാരത്തിലംണുന്ന സംരജനമാർ പറഞ്ഞു. ഈ മുന്നവസ്ഥയും പഠിക്കിരിക്കു താപപ്രദമാണു്. അല്ലെങ്കിലും മുന്നാറുമുള്ള ആ അല്ലെങ്കിലും അന്തമില്ലും തത സന്താപമാണു് നിത്യംനിലൈ. മുണ്ണമാജ്ഞികാവന കംലത്രും അതിൽ ഉശ്വരക്ഷ മാട്ടുകളും സ്വന്തപ്രഭത്തിക്കിടക്കു ചൊരിയായി നിരുക്കുണ്ടും “ഒരുവ

തെര ഭാവപ്പേട്ടണംതീനും അവനറ്റി? ” എന്നുള്ള തു വഴേതാംട ജീവിക്കയും ചെയ്യാൻ ഇടവത്തുനിശ ഞാ അല്ലെങ്കാറുമാം അവരെ അസാമാന്യമായി തപാം പുണിക്കം. ഇധിലേംകസുവം ക്ഷണിക്കംഗ്രൂഹമനും നീന്തു മെന്നും ജീവന്നറിയാം. എകിലും ജീവൻ ഭാവബന്ധം തെരിൽപെട്ട നാശന്മാരിയിലായി നാക്കരാം (അ മെരിയിൽവെച്ചു് അനബവിച്ചിട്ടുള്ള ഭോഗസുവഹലം) അനബവിക്കുന്നു.

“വൈവികസത്തുണ്ടെങ്കിലും ഉപക്ഷിച്ചു്, ഭൂമി കുംഭ നീറ്റിപ്പംതവും ബുദ്ധബുദ്ധപരമവുംഡു സൗഖ്യപരമും അപേക്ഷിച്ചു് നടന്നതുകുംഭംഡുണ്ടു് ഇതു വലിയ ഭാവം അനബവിച്ചുംനിടയംനാലു്. എ നീരം ഭോഷ്യത്പരക്കതിക്കു് അതിനുണ്ടാം? വൈവബന്ധത വാണിജി ജീവിക്കേണ്ടെന്നീനാംഡാം വൈവം എന്നു ഉണ്ടാക്കിയതു്. തും വിശ്വാസിത്തന്നും സത്യ മംഗ്രൂത്തെ ഉപക്ഷിച്ചു്. വെള്ളം ആവശ്യാപ്പുടുന്ന വൻ സമ്പൂർണ്ണതെ പിടിച്ച ജലക്കണ്ണതെ ആറുമുഹിക്കംപ കുറം, തും അനിത്യമായ അല്ലെങ്കണ്ണാരു ഹാരു ക്കയണംസമ്പൂർണ്ണമായ വൈവബന്ധതു ഉപക്ഷിച്ചു്. ഇങ്ങേ നെ എപ്പോഴും ഭാവിച്ചുക്കേണ്ടിപ്പുണ്ണ് തുടയംഡു ല്ലും. കണ്ണും!! ഈ ‘എപ്പോഴും’ എന്ന സമയാണിനാം എപ്പോഴുംശക്കിലും കയ അവസംന്ദര്ഥങ്ങൾക്കും വി ചുംരിപ്പുംഡേംപും മംഗ്രൂമില്ല. ഈ ഭാവബന്ധംഡു ദു അഴം കണ്ണവന്നാർ? ഇതിനീരം ഭാരകല്ലും എ നീരം ബുദ്ധിയിലായിരിക്കുന്നു. തും നീക്കാശ്യവം നായി. എനിക്കീനീ രക്ഷയില്ല. എല്ലും സമയവും ഭാവംതന്നെ. അതോ! പഠണ്ണുപ്പുംചുംകുണ്ടാലു്. വേണ്ടതിനെ വിട്ടുതെന്നുള്ള വിചാരം ഉണ്ടുകൊണ്ടു

എതംടക്കുട്ടി അന്നുചീതകർക്ക് കടന്നു എ വിഹംരാത്രെ
നശിപ്പിച്ചു. കഴിഞ്ഞതുംതന്ത്രിക്ഷണഭാക്കന്ന ആധിയിൽ
പുറത്തി എന്തു പരായേണ്ടു! വേദാ, പ്രോഷം, ചാരിത്രം
എന്നിവയുലമണ്ഡാക്കന്ന കഴക്കം വിവരിക്കാവത്തല്ല.
കാരം കാളവം വല്ലിക്കായാൽ ദക്ഷാഭിച്ചുറിരിക്കുന്ന
സമാദാത്തിൽപ്പെട്ട കപ്പലിന്റെതുപോലെയായിരിക്കു
നു, എൻ്റെ ഇപ്പോഴുടെ സ്ഥിതി. ഒരു സമാധം
നാവും ഒരുഗ്രംസവും നിലയ്ക്കുമില്ല. നേംകുന്നിട
തന്ത്രാക്കണ ഭഃവമെന്നുള്ളിൽ. വിസ്താരിയാട അന്നു ലം
കിക്കലുക്കു പോകിംപുകംരം, മനസ്സു് അതിനു ശര
ണമായിരിക്കുന്ന ഒരേത്തിക്കലേക്കു തിരിയും. മന
സ്സുംനീറ്റം എ ശ്രമം വിമലമാക്കുന്നും ഭഃവത്തി
നീറ്റു ആരംഭമാക്കു. നിഃപ്രഭാഗ്രഹചിന്തനിമിത്തം
സത്ത്വക്കുമ്പാരം ഒന്നും ചെയ്യാത്തിരുന്നതു വിശദരിച്ചു
ഭഃവിക്കം. ഇതാണു് ആല്ലാററിലും വലിയ നാകം.
സ്വാതാനാജ്ഞായ രത്നങ്ങൾ നിരച്ചുട്ടിശ്ശേഷ സ്വന്തം ക
പ്പുച്ചക്കളുടെ ചരവുകളും സന്തോഷിച്ചു് ഉല്ലസിച്ചു
നിൽക്കുയീൽ, എ കപ്പലുക്കു കൊള്ളിളക്കത്താൽ ഏ
തുഭന്നാതായിക്കാണുന്നോബാം ഉടമസ്ഥനീറ്റ വിഹംര
ചും വികാരവും എങ്ങിനെന്നുള്ളിത്തായിരിക്കും? സങ്ക
പ്രവൃത്തിക്കരി ചെയ്യാത്തിരുന്നതോക്കുന്നോബാം നരക
വംസിക്കണഭാക്കന്ന ഭഃവം ഇതിൽ ഘത്തിരട്ടിച്ചുറി
ക്കും. ഇതു ഭഃവത്തിനു് ഒരു മേംചനവുമില്ല. “ഇതരെ
നരകംവസ്തു”.

നീതിനിമിത്തം ഭഃവംസാട്ടം ഭയങ്കരംടുട്ടുടെ
സത്തുപ്പുത്തിക്കരിച്ചെയ്യു മോക്ഷത്തെ സന്ധാരിക്കുന്ന
വരത്രു മഹാബുദ്ധിയാലിക്കും. മോക്ഷാത്മികക്കൈ
തടങ്ങുന്നതുനാിത്തുവന്നു അദ്ദൃശ്യത്രക്കുള്ളം ദ്രശ്യത്രക്കൈ

നരകത്തിലേക്കാക്കി ബഹുമുഖ്യമന്ത്രിയായ മുഹമ്മദ് വളരെക്കണ്ണ്. പിന്നേമേരിൽ സേവകിക്കുവൻ, സന്തുഷ്ടതെന്തെ ധീക്ഷാക്ഷണിക്കുവൻ, അസന്തുഷ്ടവാദികൾ, അനുഭവക്കാർ, വേദവിജ്ഞായീകരം, ചൊദ്വാജൈ ഡിക്കാർജ്ജനാവൻ, എഴുപ്പണിക്കാർ, മുഖ്യമന്ത്രാർ, ദിവ്യാ

ഗ്രഹികൾ, ദാനുകരം, ദാന്തംഗ്രഹികൾ, നീതിക്കെട്ട്‌വർ, മദ്യപാഠികൾ, പരിചണലികൾ, അത്യാള ഗംഗക്കൾ, ഭരിത്രഹിത യേജില്ലേതവർ, മംഗലവി തരക്കെന്നരുമുണ്ടും മുത്തകന്നങ്ങളും അനന്തരാക്കണ്ണരാവർ, ചേറേകംടത്ത കൈകൾ കടിക്കുന്ന നീചർ, വൈവാഹയും, കലപാതകൾ, ചേരുവയർ, മഞ്ഞ വൃത്തികൾക്കു സഹായിക്കുന്നവർ, അംഗക്കംരികൾ, അതിക്കോഷകന്നൾ, മടിയുവർ, കളിസ്ത്യുംക്രൈക്കൾ, കൈക്കൂലികൾ, കൊച്ചികൾ, വിധാനസക്തിയൻ, കൃതാഖ്യാനം മുതലാംവരും ഇടവിടംതെ നരകത്തിലെ ഒരു വന്നകെട്ടിരിക്കുന്നു. അനവധി ആളികൾ ഉള്ളിതുകൊണ്ടു നരകത്തിലെ ഭാവത്തിനു കരവുണ്ടോക്കു മെന്നാണോ ബുദ്ധിമുഖിന്നമ്മരുടെ വിവംതം. തീക്കു നൽകു വല്ലിക്കുന്നും ചുട്ടു വല്ലിക്കുന്നതും എഴുതു മുകൾ രമേശ അപ്രകാരമാണോ നരകത്തിൽ തന്റെ വല്ലിക്കു നേരുവെച്ചു അവസ്ഥ. മിളികൾ വല്ലിക്കുന്നതും മുനകൾ വല്ലികൾ. അപ്പോൾ അന്തരുക്കുവാഴ്ത്തു അണ്ണുവും അധികരിക്കും. കത്തിജപലിക്കുന്ന അണ്ണിയിൽ തന്ത്രജ്ഞമാണോ ചെട്ടുപേരുകമോ? ഒരു ക്രമം രാഖ്സിക്കുന്നും ദശരം കുറച്ചുമോ? അന്തരുക്കുവാഴ്ത്തു, നരകത്തിൽ പാപികൾ, വല്ലിക്കുന്നതേപഥക്രമം അഭിവൃതതും വാദം വല്ലിക്കുയാണുന്നതു യരിക്കുന്നതും. സമാദാത്തിലെ വൈജ്ഞാനിക്കുവാനും സകല പുക്കുഞ്ചിട്ടെയും ഇലകൾ ഏല്ലാവാനും മണിക്കു തരിയുടെ ഏല്ലാം. തീടുപ്പുംതുവാനും സംഡിച്ചുംലും നരകഭാവവുമുണ്ടുമെന്നും പരിപാലിയിലുംപുന്നും സംഡിക്കുന്ന തല്ലി. അതു കാണുകയും അനന്തവിക്കുയും ചെയ്യുവെ കുഞ്ചി മംത്രമേ വിശ്വസാനും വരു. നാൻ മരക്കുയും

പുംതെ നരകളാഃവം അംഗവൈക്കുന്ന. മഹാവാപിയും ത തും നിത്യാഭാഃവമനഭവിച്ചു വലയുന്ന. സുക്ഷ്മി പ്രീറ്റി! മഹാഭക്തരമാശിരീക്കുന്ന നരകത്തിനേൻ്റെ സ്ഥാനത്തി നന്നായറിതെന്ന് അതിൽ വെടംതിരിപ്പും സകല ശ്രൂരവം എവ്വേണ്ടു മനസ്യവർദ്ധിത്വിനേൻ്റെ പ്രശ്നക്യക്യമ്മംണം” എന്ന പറഞ്ഞു് ആ പാംപി മരണം. ഇന്നും യുദ്ധാസ്ത്രിക്കയറ്റുന്നയുടെ നരകവിവരണം. വിവേകി ഗ്രബ്ലിക്കം. സംശയമില്ല.

ഈ പാംപിയുടെ വാക്കു കേട്ടവർ ദീതരംയി പഴപാത്ത വെരുത്തു നല്ല വഴിയിൽ നടപ്പും തുടങ്ങി. എന്നാൽ ‘മുണ്ണാനഗൻ’ എന്നാളും മനിയുടെ ആശഭാഷ ചന്ദ പോയതു്, ‘മക്ഷിതാവംഡ ദൈവം ഇതു കാംനാശിക്കു കല്പിക്കാൻ കാരണമെന്തു്?’ എന്നാളും തിലേക്കാണം. ഇതിനേൻ്റെ രഹസ്യം മനസ്സും ലഭിക്കാതെ ആ മനി വ്യസനിച്ചിരിക്കുന്നതു്, “തതപാംബാധൻ” എന്ന പേരുള്ള കൈ താഴെപണ്ഡനസത്തമന്ന് അവിടെ യാദ്ധ്യം എത്തുാ, ചീനരക്കലന്നായ മുണ്ണാനഗന്നും ഒന്നത്തെവബന്ധമെന്നുന്ന ചേംബീച്ചു. ആ മനി കൈ മുണ്ണാനഗൻ അമാധിയി വരുച്ചിച്ചു് ഇങ്ങിനെ പരിഞ്ഞാ:—എൻ്റെ മനസ്സും, വല്ലുതെ കൈ സംശയം ജനിച്ചിരിക്കുന്ന. അതിനും എന്തിക്കും കൈ നേരവും സുഖമില്ല. സംശയം തീരുത്തരേണ്ടെ. ദൈവം, ഭയംനിയിയംബന്നു ശാംസുംശ്രദ്ധ തീച്ചുയും യി പറയുന്ന. അഭിഭേദാളും ഭയംസമുദ്രമായിരിക്കുന്ന ദൈവം, അല്ലെങ്കാണംഡ മനസ്യർ ചെയ്യാനും അല്ലോഹാശ്രദ്ധ ക്ഷമിക്കാതെ, അവസന്നമില്ലോ തെനരകവേണ്ട അംഗവൈപ്പുംശിന്നതിനുംളും കാരണം.

ശന്തം? ലഭ്യവാദു കരിഞ്ഞിനും ഇതു കാംഗറിക്സ് നൽകുന്നതും അന്ത്യാശ്വല്ലാമും?

മുണ്ടായാഗഹൻറു ഈ റാഡിക്കലൈപ്പും കെട്ടി നേരം ശ്രദ്ധം “തതപ്രഖ്യായൻ” തന്മഴ കാണുംപു കുറം സമംയങ്ങം പറവാൻ തുടക്കാണി.

“സവർഹ്മന്ത്രിയിച്ചാഡ കാർത്താവ നീതിഭാട ത്രിജയംണാം വിധിച്ചന്നതും, ഏതുകുലും അവിടെനേതു കരിഞ്ഞാഗക്കുയാൽ പാപത്തിനു തക്ക ശീക്ഷ കൊ ടക്കുന്നില്ല. ഈ സംഗതി തെളിക്കിപ്പും തോന്തരം ദ കമ പറഞ്ഞം. നീ അതു ഗ്രൂപ്പഡാംട്ട്രി കെട്ടാൽ നീനേരു സംശയമെല്ലം നീതും.”

സത്കരീത്തി സന്ധാദീച്ചിട്ടുള്ള ഒരു രാജംവും നു ട്രേരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നേരം ശക്തനംയ മരറായ രാജംവും നുയംട്ടിനുയിവനു. അന്താർ കുട്ടിൽ പു വേണിച്ചും, ത്രിരാജമിപ്പും, നടക്കുന്നേരിം, ചീല ലഭാതകനുംരോട്ട്രി ഒരു സുരീജു കണ്ടു. അവൻ ഒരു വള്ള ബാധിച്ചു ഉപദുഖിച്ചു ഒരു ഹ്രസ്വാശ കു തു കൊല്ലുന്നതിനുംഡി പിടിച്ചു വലിച്ചുകൊണ്ടി രിക്ഷനു സമുച്ചം അവരിം ഭാവത്തേരംട്ട്രി നിലവി ഉംചുരുക്കു രാജംവും അവിടുള്ള മെന്നും അവരെ ത ടണ്ണ. അവൻ അതു ത്രിക്കുരിയില്ല. അവൻ പല തം രാജാവും എഴുന്നുമാകയുംഡി അവൻ രാജംവുംനേരു ഒരു ഘുഖ്യമാണു. ഇതിൽവെച്ചു രാജംവും കു ണിച്ചു. രാജാവിനു മരിവുകൾ പറംബിയെന്നു വരി കുച്ചിലും, സുരീജു രക്ഷിക്കുന്നതുമന്ത്രി വിചംഹത്തി നേൽ, ദൈയത്തും വിട്ടാതെ ഔദ്യംചെയ്യു. അ ശ്വാ ദക്ഷാക്ക രാജാവിനേരു നിലയ്ക്കും ഭാവിച്ചും ശൈഖ്യം മനസ്സിലാണുപ്പുംഡി അവൻ അ സുരീജു ഉ

കുക്കിച്ചു് അവിടേനിനോ ഒട്ടിപ്പുംയൈ. രാജാവ് തനിക്കു പറരിശ ദിവിവക്കളിനോക്കീ ഭഃവിക്കയല്ലെ, അവക്കു രക്കിപ്പും സംഡിച്ചതിൽ സന്നൊഴിക്കു യംണാണോയതു്. ഈ അവ സഹതിലെത്തീയ സൗഖ്യ കുറഞ്ഞേംഡോ, “എൻ്റെ രക്തരക്കണ്ട കുക്കിച്ചു ഈ സ്വീയ നിങ്ങൾ, എന്നെന്നെയന്നപോലെ, മുന്തുഷ്ഠിക്കണം” എന്നു അതുകൂടിചുബലവന്നു അഞ്ചും കല്പിച്ചു്. രജാവ് കല്പിച്ചുപ്പുകുറം അവർ അവണ്ണിച്ചു. അവളുടെ ഹോത്തിലുണ്ടാവിത്തന ദാരിവുകൾ ഉണ്ടാക്കിയെന്നു മറ്റൊ കേട്ടപ്പറ്റി, അവക്കളു കുണ്ണാമെന്നു രംജാവിനു തേണ്ടാി. അവാംകു് അഡാനിയേണ്ടതിനു വേണ്ട അടാനാണുള്ളൂ, വിശദാശ വസ്തുക്കളിൽ രംജാവ കല്പിച്ചുചും. യസുഃഉനാവിക്കു കുതയും അഞ്ചുംഗരിയു കണ്ണപ്പാർപ്പി രജം വിനോ അവളിൽ ഫ്രേം ജന്മിക്കാണു കാന്തായ അവക്കു കാന്തയുറയി സപ്രീകരിക്കാണു ചെയ്തു. രജപ താിഅയലുള്ളു പദവിക്കുപ്പുറാി പാംഗാട്ടുണ്ടോ? സകലവും രംജ്യവംത്തിടി—അവളുടെ അധിനാത്തി ലംബി. ഇതു അംഗുനാതമന്നു പദവിയിക്കാണ്ടതിയെപ്പാർപ്പി, യുത്തയും അവരം, രംജാവിനേണ്ടു താൻറെ പ്രംബനനവും തള്ളി കൂടു വണ്ണാലെന്ന ജംഗനാംയി സപ്രീകരിച്ചു രസിച്ചു വംഴുവാൻ തുട്ടാി. രംജാവ് തുരംിശാ. ശൈക്ഷിച്ചു് ലൈഡുക്കിൽ ഭാവുകൂതും വല്ലി കണ്ണാതരംകെക്കാണ്ട ശൈക്ഷിക്കണാമെന്നു രംജാവ് റീച്ചുപ്പുട്ടതിശേഷന വരികിലും, അവളിലുണ്ടു അവരി റററ സ്കൂൾഫുലം അവക്കു ശൈക്ഷിപ്പും. രംജാവി നു തേണ്ണാംതെയായി. ഇക്കാണ വിശ്വാദേശനാം യിരിക്കുവായി രംജാവ് അവക്കു തന്റെ ശരീരിക്കതു

വത്തതി ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി സംസംരിച്ചു. അവർ ഇതു കെട്ട ലഭ്യമില്ല, ദയത്വംടക്കുടി കണ്ണനീ നൊലപ്പീച്ചു, നോധക്കു സഹിതയായി നീല തുവിണു. അവളിടെ സകടം കണ്ണ രംജംവിനു ദയത്വാനീ, അവരും ചെയ്തെല്ലും മറന്നു. അവളെ വീണാടം സപീകരിച്ചു. രംജംവു്, മുൻഡത്തെപ്പും ലെ, അവളെങ്ങമില്ല സുവിച്ചു വാണികേണിക്കുന്നു. “ചൊട്ടും ലെ നീലം ഫടലയിൽ” എന്നുള്ളതിന് പ്രകാരം, അവരും പിന്നുയും ജംരസംസ്ക്രൂതിൽ എപ്പെട്ടു. രംജംവു് ഇക്കമ്മയറിഞ്ഞു അവളെ ഉപേക്ഷിക്കുകതനുണ്ടെന്നു നിയുക്കിച്ചു. എക്കിലും രംജംവിനും അവളിൽ എല്ലാമും നീലച്ചുട്ടിട്ടില്ല. അതിനും, ഇന്നീ അവരും പഴയ്ക്കുളിപ്പുനുണ്ടെങ്കിൽ ഇതു കൂടുതലും പ്രാവദ്ധ്യവുംതുടി കുമ്മിക്കുകതനുണ്ടെന്നും ഒരുവിൽ ഉറപ്പും കുമ്മിച്ചുംതുടി. രംജംവിനും ഇതു നിമിത്തം അവളിടെനേരു കേരപുംവല്ലിച്ചു. അവളെ ശീക്ഷിപ്പുംനും വേണ്ടുന്ന മഹാട്ടി മതലംയെതുജ്ഞാറാക്കുവാൻ രംജംവു കല്പിച്ചു.”

മുന്നാനഗൻ ഈ കെട്ട തത്പരം ഗ്രഹിച്ചു, സത്യസ്പദവന്നു നീത്യുന്നൈക്കുവിധി കൈ വായി തീരും അനൃതായമല്ലെന്നു സന്തോഷശത്രാട്ടുടി സമർപ്പിച്ചിന്നുപുറമേ ഈ സംഗതി സകലക്കും അറിവാംതാവെന്നും വിശദമായി വിവരിപ്പുംനും അപേക്ഷിക്കുടി ചെയ്തു.

മുന്നാനഗൻ അപേക്ഷാലുകൾം സജ്ജനങ്ങളുടെ നമ്മുളായി ഏറ്റും പുവത്തിപ്പുംനും താൻ സന്ന

ജീവന്റെ തത്പര്യയെ മുന്നോട്ടേക്കൊടു ചെരാതെ. “ശ്രദ്ധ പറഞ്ഞു കൂടി തെളിവുണ്ടാക്കുകയും കൂടാക്കുകയും ചെയ്യാൻ വിധവായി പറയാം. എന്നു തത്പര്യയും പറഞ്ഞു സംഗതി തെളിയിപ്പും തുടങ്ങി.

“‘ஸூரியன் பரங்கம் துவியிலை மாண்பும் என்’, அதேதீவீஸ்ர லாலாந்தூர் பிறங்கின்கீர்த்தி அடிமையாகி அப்பதிலை அகாப்பூட்டு சுரிவெரட கூட்டுறை அவசை டீவுப்புமான நாகத்திலேகை கொள்ளுவோகவான் கருக்கல் குழிக்கலைப்பா, ஒய்தேந்தி அடித்துவென ரக்கிழுது வைவைப்புறையை மீது கிழவையுறையான்’. பிரார்ப்பதையான்’ அது ஏது தகவும். நிஜத்துவாரஸ்பூருவேபக்கிழுதிடான்’ கர்த்தாவு ரக்கங்பூருத்தி நடத்தியது’, கர்த்தாவு வெவரையேட்டுத்து’ அதை பார்வையிட்டால்கீ கட்டிழுதுகொள்ளு மாண்புமாதிரிக் கருப்புள்ளது. கர்த்தாவு’, மாண்புக்கொள்ளிலுவாங்கி பின்னீடு’, முன் நொன்னூல்களை திருவிளைகளைப்பாட்கி. அவையைகொள்ளு’ அலாந்துத்துவாரங்கூப்புப்பால் மாண்புத் தெரியும். மாண்புத் தெரியும் இதுதான்கையும் என்று’ நம்முன்றயை வெவ்வெற்று உபக்கிழு வதியையை பிறங்கினை வெல்வமாயும் ஸப்ரிக்டிழு-நிறுவாயிக்கூடியதுடு’ நடநூல்வுப்புமுடித்திற் வெனவாயாது. கர்த்தாவின்கீர்த்தி நைமிழுத்து மாநீசுக்கூரியுமெத, வாங்கைகாங்கும் ஆழுத்திக்கரைங்கும் மாண்புக்காங்கும் நிறுத்துவதைட் வாய்த்தினாலெல் அவையுமான். அதுகொள்ளு கிழுது அவையுமெல்லாமையிழுத்தாயிரிக்கொன். ஹதிலென்தான்’ அறநூல்யும்.’’

തതപ്രവോധങ്ങൾ ഇല്ല വാഴക്കുകളുണ്ടായാൽ

സംഗ്രഹിതരന്നയി മനീയേട്ട് ഇങ്ങിലെ ചോദി
ചു:—“നരകത്തിൽ വീഴ്തെറിപ്പാനും അക്കാശമേം
ക്ഷം പ്രവീപ്പംനെള്ളു വഴിയെന്തു?”

മനീ, ഒരേത്തെ വദിച്ച മണംനിഗന്നൊടി
ക്കുന്നെന പറഞ്ഞു:—“ഒരുവം മനഃപൂര വഴിയാതു
ക്കാരംയി സ്വജ്ഞിച്ചപ്പോൾ, അവരുടെ നാന്ദ്യംയി
ഡാഗ്യൂസ്റ്റലമായ മോക്ഷവും നിഭ്രാഗ്യസ്ഥലമായ ന
രകവം നീതുയാംചു. ദിംപിലുകൾ ദശ”കുതംചെയ്തു
നരകത്തിൽ വീഴുന്ന, നാക്കത്തിലെക്കും സ്വപ്ന്ത്വാം
ബേക്കാടിള്ള രണ്ട് മംഗ്രൂഡാളക്കണ്ണിച്ചു മാത്രമേ വേദം
അല്ലാഖിക്കുന്നുള്ളിൽ. അവംബുര
ശത്രംകൂട്ടിയതും ഇന്ത്യാധികാരത്തിലുള്ള അര
നേകം അള്ളിക്കറി ഇടവിടംരെ തികിത്തസിരക്കി പോ
യിക്കുന്നും അവംബുരക്കുന്നും അവംബുരക്കുന്നും ചേ
വിക്കും മുക്കിനും നേരുനും തപക്കിനും രസംകുടു
ക്കുന്നതുമയെ കൈ വട്ടിക്കുന്നും. ആതു നരകത്തിലേക്കു
ഇത്തണ്ണും. ഈ വഴിയിലെയ്യു പേംക്കുതെനു മാത്ര
മല്ല അവിടെക്കു നേരുക്കുപോലുമെന്തു. ഈ വഴി
യിൽക്കൂടി പേംക്കുവും ആഞ്ചു സുഖവും സംസാരം
വും തേരുന്നു. കുടവിലും കുണ്ണുള്ളിക്കുന്നതും. ഉണി
തുംവുംവരും നിറുത്തിയില്ലെന്തുംവീച്ചു ചും
കുറെ ചതുര്മ്മട്ടതുംനും കിടന്നും അരാജിപ്പിക്കുന്നതും
നും ഇടവശംനും മാർഗ്ഗംനും അനുഭാവിക്കുന്നതും
പും ഉസ്സിച്ചും ഇം വഴിയിൽക്കൂടി പേംയി
ക്കുണ്ണിക്കുന്നും. “ഇഷ്ടമംസം കടവറിക്കും” എന്നുള്ള
തീനെ കുമ്മപ്പുട്ടതെത്തക്കുതണ്ണും ഇവരുടെ ഗതി.
അന്ത്യംവുംനെത്തിള്ളുംവും ഇവരുടെ ഉള്ളിടക്കം.

പരിശോധനയ്ക്കുമ്പോൾ കാണുന്നതെ അപ്പോൾ നന്ന ചുവിക്കലും കഴുതുകയും ചെയ്യും. നിപുഠനിയോഗ മീറ്റുതാൻം. അതിനാൽ ഈ വഴിയിൽനിന്ന് അക്കന്നിരിക്കണം. ഈ വഴിയിലേക്കെക്കാൻമുഖ്യപോക്കവാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സകലരോധി സകലരോധിയും അകറരണം. തന്ത്രരംഗസ്വഭവമുന്നു ഭ്രംതിയാൽ തോന്നുന്നതു സംപരിപ്പം വിലഭ്യരീഡ് ആത്മാവിജന നിത്യനാശ തതിനും എല്ലിച്ചുകൊടുക്കുന്നവനേക്കും വലിയ വിധുളിയുണ്ടോ? പാപത്തെ പഠപമായി കാണുന്നു കഴിയു. മനഃസ്ഥി പ്രപരിശയിപ്പോയല്ലെക്കും? അവനു പഠപരമായി ഒരു പാപി ജനിച്ചിട്ടിട്ടുണ്ടാണെന്നു. അടിനംബരം നുംനും നരകത്തിലേക്കും എത്തിക്കുന്ന കാഞ്ഞംഞളിൽ ഇഷ്ടവും, സപർദ്ദംലും ചീപ്പിക്കുന്ന കാഞ്ഞംഞളിൽ അനിംജ്യവും ഉണ്ടാവിരിക്കുന്നതും. നരകത്തിലേക്കുള്ള പ്രവൃത്തികൾ അനുഭൂം മധുരമായിരുന്നുണ്ടാണെന്നു. എന്നാൽ സതികൾ അവസ്ഥാനും മഹാ ഏകപ്പുംഘിരിക്കും. സപർദ്ദാതിലെപ്പറ്റിക്കുന്ന പ്രവൃത്തികൾ അനുഭൂം ഏകപ്പുംഘിരേഖാനുമെങ്കിലും അതികൾ അവസ്ഥാനും പുണ്ണംസന്തോഷവും സമംധാനവുമായിരിക്കും. ഇതിൽ എത്രിന്നുവെന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും? ഒരേവന്നു നേരം വലതുംബന്നും പുണ്ണക്കയെന്നുജുതും? എന്തു ദാഡി ആണും! ഇതിൽപ്പറം ഭാഗ്യമുണ്ടോ? ഇതെല്ലാം കൂതായിരുന്നതും ഒരു ദാഡി ആണും.

മേഖലവഴിയിൽക്കൂട്ടി നടപ്പാണ് ഇടത്തോന്പാടി, അനുഭൂമാംഡി നിക്കുലസപ്രാഡി കടക്കുന്നും. ഇതാണും മംഗലമാശിനിം. മേഖലാംഗ്രൂഡി ഇം നബിയിൽ അനുഭൂമാംഡി

ദ്യോ ഇരഞ്ഞി കള്ളിക്കഴിച്ചുവെങ്കിൽമാത്രം അവക്ക് റ
ടപ്പാൻ രഹതി ആണൊക്കുള്ളിട്ട്. ഇങ്ങനൊട്ടുട്ടി അരഞ്ഞം
നത്തിമിാം നീംചു കയ്യും തതപ്രഭാവായും പ്രാംഗിഖാലും
ചെയ്യും. ഈ ദിവ്യപ്രകാശം ദീർഘവിശ്വാസംകാരത്തിനാം
അത്യന്താദ്ധീക്ഷിതശാകകെകംണ്ട് ഇതിനും സൗംഖ്യം
ഒക്കാം മുധാദ്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ദിക്ഷക്ക്ഷേ
കംട്ടിത്തയന്ന സൗംഖ്യം പ്രാംഗം, സൗംഖ്യൻ നാശിക്കുന്നതോട്
കൂടി ഇല്ലാതയാം. എന്നാൽ ഈ ദിവ്യപ്രകാശം
ഒദ്ദേശത്തിൽനിന്നു ചുംപ്പട്ടിട്ടുള്ളതാക്കെകംണ്ട്, ഒ
രീക്കല്ലും നാശിക്കുന്ന സ്വ്യംബരകാരണത്താലും അക
ററി, എന്നും ശ്രാവിച്ചുകൊടിരിക്കും. അംഗമന്നാരാ
യ മനഃപൂർ ആ പ്രദാവിയാണി ഗ്രാന്ഥം ദേഹംവും
കണ്ട് വേഗവഴിക്കു നടക്കുന്നതിനുംണ് പരമകാര
ണിക്കാഡു ദൈവം ഇം പ്രകാശം നൽകിയിരിക്കുന്ന
തും. അതിനും ധന്തിനുംയും അധികം ഉംവ
ക്കുംക്കും, ദൈവമുള്ളു കൂടിയ മനസ്സും ഉറ
പ്പിച്ച ദൈവസ്ത്വം, മനഃപൂണ്ഡരം എന്ന രജവ
സ്ഥാ പഠിക്കും. പിശാച്, ജയം, ലോകം
എന്നിശ്രദ്ധകൾ മുന്നിനേയും വിവേകം, അടക്കം,
നീതി, ശ്രദ്ധാർക്കൾ മുണ്ടു നാലു മുണ്ഡുക്കളും
ഉം ജയിക്കും. ഇം നാലു മുണ്ഡുകളും സ്വാധീനം
വിചുംപാകാതിരിപ്പാൻ രഹണം, വിധി, നാക്കും, മോ
ക്കും മുന്നു നംബവസ്ഥകളുള്ളാറി പ്രത്യേകം ചി
ന്തിക്കും. കള്ളും, മുക്കും, സഹവി, നംവും, തപ്പി
എന്ന ഇത്രുമിച്ചതാണും ജയിക്കും. എന്നു
റൂംലുമാണും പഠിക്കുന്നതിൽനിന്നും അകന്നിരിക്കു
ണ്ണം. “തലശ്ചൂട്ട് ദേഹംവും” എഴിനേയും “എള്ളി
മ്” ദുഷ്ടവായ സന്തുഷ്ടജന്മുണ്ടുക്കാണ്ട് നാശിപ്പിക്കു

ണം. “ഹൃവൻ്തഗലീക്കടത്ത” അംഗൃഷ്മം ഏട്ടും ഒറ്റ
മംവൈച്ച ശക്കണ്ണ. ഒറ്റവിൽ ഒന്നതു നിവൃദ്ധിയോ
തേരംട്ടുവേൻ്ത് സുവിക്കന്തിന്നാംധി (പത്രാലുമംണ
തെ എന്നാംപഠംലതാന്ന) എന്നവനേരംട്ടുള്ള സ്ന്നമം,
മനഞ്ചുരോട്ടുള്ള സ്ന്നമം എന്നാം രണ്ടിനേഴും ഭദ്രം
യീ പഠലിക്കണ്ണം ഇന്താനെ രണ്ടിനേയും കുംതു
ഈയിക്കന്നവൻ എക്കാലേവസന്നിധിയിലാൽത്തീ നീ
ത്യൂനാദാദാഗ്രൂം അനാദീഥിച്ച സുവിജ്ഞം. ഈ ജീവി
താതിൽനിന്നുള്ള പ്രദാനം ഒരു പദ്ധതം കംണം. അ
നീനുകളിൽ ഒരു വുക്ഷമണ്ണ്. അത് “ഹ്രാസ്വക്കു”
കംണന്ന തീച്ചപ്പുട്ടത്തീ ശ്രതിനെന്റെ മഹാ. അതുപെ
ദിപ്പാനാംധി അതിനേൻ്തെ കയറിക്കൊംബക. ആ മല
താതെന്റെ സുരണ്ണം ബലവത്തെ വല്ലിപ്പിക്കുന്നതാണ്.
സതതാദാഗ്രൂപ്രദോജാജാ” മലം. അതു “ആലസ്യു
തെ നീങ്കക്കും സംന്താപാത്തെ വളരുതുകയും ചെ
യും. ആലസ്യുമിച്ചപ്പും അരു മരതിനൊന്നും ശാഖകൾ
പുംപിച്ചും, അതു വടിയോഡപംല തംഞ്ചും. അ
തു ശാഖമാകകൊണ്ണ് അതിനും ശ്രൂ പേര് തന്നെയാ
ണും നൽകപ്പുട്ടിരിക്കുന്നതും. സമുദ്രംനികല്യുത്തിൽ
വസിക്കുന്ന “ഉചവി” എ സേവിക്കണ്ണം. അവൻ
ലോഭകേംപംബിക്കിനനും ഹ്രാസ്വരീപനും ഉപകരി
യും കുംജണിക്കന്നമംകകേംണ്ണു നിംബക്കു നിത്യവും
പുണ്യവഴിയിൽ നടത്തും. ആ മലയുടെ ക്രോംകര
മായ സംന്ദുലിയോ ഏപ്പുംഡം സുവകരമംണന്നു
ഡരിക്കണ്ണ. അവിടെതെ തണ്ണും ഉജ്ജാനസകടതെ
നീക്കിക്കൈയും. സുഗന്ധപ്പുഷ്പമം അരിക്കതും
അനവധിയുണ്ടായിരിക്കും. തപമരിയുന്നവൻ അ
വയുടെ ഹ്രാസമറ്റിത്തും “ജതംനവപ്പുജ്ഞി” തെ ഏട്ട്

ദ്രോ ശ്രാവി കൂട്ടികഴിച്ചുവെങ്കിൽമാത്രം അവക്കു നാ പ്ലോൻ ശക്തിജീവനാക്കുള്ളിട്ട്. ഇരുന്താട്ടുടി അരുൺ നൃത്യിക്കിയാം നീഞ്ഞകയും തതപ്രശ്വായം പ്രകാശിക്കും ചെയ്യും. ഈ ദിവസപ്രകാശം ദീംബിരംഗംകൊത്തിനീനും അത്യന്താദ്ധീക്ഷിതനാകക്കുണ്ട്. ഈതീനും സൗഖ്യപ്രാപ്തിക്കാം മാത്രം പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ദിക്ഷക്കാൾ കംട്ടിത്തന്നെ സൗഖ്യപ്രാപ്തം, സൗഖ്യവും നാശിക്കുന്നതോടു കൂടി ഇപ്പോൾ ദിവസപ്രകാശം. എന്നാൽ ഈ ദിവസപ്രകാശം ചെവെത്തിയിരിക്കുന്ന പരപ്പട്ടിക്കൂഷ്ഠത്രംകുണ്ട്, ഒരിക്കലും നാശിക്കുന്നതെ സ്വീംഗസകപരഭേദത്തും അകറി, എന്നും അരാഡിച്ചുവരാണിരിക്കും. അൻസന്മാരായ മനഃപ്രാർഥ ആ പ്രഭവഴിയാണി ഗ്രന്ഥവും ഭോഷ്യവും കണ്ടു വെളാവഴിക്കാ നടക്കുന്നതിനുംനാം പരമകാരണിക്കാം ദൈവം ഇം പ്രകാശം നൽകിയിരിക്കുന്നതും. അതിനും ധന്തിനാംധി അധികമാണും അധികമാണും. ദൈവമെന്നതും കന്നിൽ മനസ്സിനെ ഉറപ്പിച്ചു ദൈവഭ്രംംമം, മനസ്സുഭ്രംം എന്ന രാജവസ്തു പാഠവിക്കും. പിശാച്, ജയം, ലോകം എന്നീരാത്രുക്കൾ മുന്നിനേയും വിവേകം, അടക്കം, നീതി, ശ്രദ്ധയെന്നീ ചുന്നാശ്വര നാലു മഹാദേവരാജാശ്വരം ഒരു അയിക്കും. ഈ നാലു മഹാദേവരാജാശ്വരം സ്വന്ദര്ധിനാം വിക്രാംകാതിരിപ്പംനു തരണം, വിധി, നാക്കം, മോക്ഷം എന്ന നംബവസ്തുക്കളെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കും. കണ്ണ്, മുഖ്, ശവവി, നംവ്, തപ്തശ് എന്ന ഇരുപ്പിച്ചെടി അഭവിനേയും ജയിക്കും. എന്ന ദ്വാംപ്രമാണം ലഘവിക്കുന്നതിനീനും അകന്നിരിക്കും. “തലപ്പുട ഭോഷ്യമരം” എഴിനേയും “മുള്ളി മ” ദുരാവായ സംശ്ലോംഗം പ്രാശ്നാശിക്കാണ്ട് നാശിപ്പിക്കു

ഈം. “എവൻ്റർലീഫടത്ത്” അംഗ്രേഷ്യർ എടുക്കുന്ന ഒരു മംഗലവും സടക്കമണം. ടെറിനിൽ ഓബ്ലൂ നീഡ്യുലു ദേഹം ചേരുവും ചേരുവും സുവികസനത്തിനായി (പത്രാലുമണം ഒരു ഏറ്റവും പൊതുവായ വിനാശകൾക്കും പുനരുപയോഗിക്കുന്നതിനായി) നേരവന്നേരാട്ടിള സ്റ്റൂം, മനുഷ്യങ്ങളുടെ സ്റ്റൂം എന്നീ രണ്ടിനേയും ഭൂമം യീ പഠലിക്കണം. ഇന്ത്യിനെ റാണിജനയം കാഞ്ഞു ഓഡിക്കേന്നവൻ എക്കരേഖാസനിയിൽവരുത്തി നീ തൃംഖരാദംഗ്രൂം അനാഭവിച്ചു സുവിക്ഷം. ഇം ജീവി താഴീൽനിന്നുള്ള പ്രദയാം ഒരു പര്യുതം കംണം. അന്തിമമുള്ളിൽ ഒരു വുക്കഡിണ്ട്. അത് “ഹ്രാസ്വക്ക്” കംണാനു തീപ്പാപ്പുട്ടത്തി ശ്രദ്ധിക്കുന്ന മുഖം അനുസപ ദീപ്പാനായി അതിരോപം കയറിക്കുമ്പാക. ആ മല താഴീക്കുന്ന സുരണ്ണം ബലവത്തെ വല്ലിപ്പിക്കുന്നതാണ്. സത്തരംരാഗ്യപ്രമോജാ” മലം. അതു “ആലസ്യം കെത നീചകളും സംരക്ഷാജ്ഞത്തെ വളരുത്തുകയും ചെയ്യും. അവനും അപൂർവ്വമാം അരു മരത്തിനാം ശംഖത്തെ പുംപിച്ചും, അതു വടിയുംപും താഴും. അതു ശംഖമാക്കുന്നത് “അതിനും ശ്രദ്ധ പേര് താനും എന്നും നാം നൽകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും”. സമുദ്രംനിലപുത്രത്തിൽ വസിക്കുന്ന “ഉച്ചവി” ദേശവിക്കണം. അവൻ ലോഭകംപാഡിമീനനും ഹ്രാസ്വീചനും ഉപകരിയും കംജണികനമംകകുംണ്ട് നിശ്ചലു നിത്യവും പുണ്യവഴിയിൽ നടത്തും. ആ മലയുടെ മനോഹര മായ സംന്ത്രാദേഹം എപ്പോഴും സുവകരമംണാനു യരിക്കണം. അവിടെത്തെ തണ്ടപ്പ് “ഇണ്ണനബക്കടത്തു കീക്കിക്കുള്ളും. സുഗന്ധച്ചഞ്ചലയിൽ അരിക്കതും അനവധിയണ്ണംയിരിക്കം. തപ്പമരിയുന്നവൻ ഒരു വഴിടെ ഹ്രാസ്വരീതും “ജന്മനവച്ചപ്പ്” എത്തെ എടു

ക്കും അതിനീറ്റം മൺസം നോക്കീ റൈറ്റ്സ്പീക്ക് ചുട്ടും. അതോടുകൂടി അജ്ഞാനം, അഭ്യസത, അരഹംഡാവം, അഗ്രക്കതി ഇതലംബന്തു നീങ്ങാഡിപ്പോകയും സ്പർശബന്ധം സം ലഭിപ്പുമുണ്ട് ഡോക്ടറും അരവിന്തയും പ്രവർത്തിക്കായും ചെയ്യും. പരമ്പരാപ്പുത്തിൽ ചുപ്പംടക്കാനും. ആ ദീക്കീൽ കംചുനാഡിപ്പഠനത്താൽ, ശ്രേഷ്ഠകരാലും സന്ദേശിയായി നടപ്പുമുണ്ട് എല്ലാംക്കണ്ണി വരുന്നതല്ല. വല്ല സങ്കടവുമാറ്റായും അതിനുള്ള ക്ഷേഖാധി വരുന്നതല്ല. വരുന്നതും, സകല വ്യംധികളും നശിപ്പിക്കാത്താണും ഈ മന്ത്രം. “സവാരംഗ്രഹണസ്വന്നനം സദേശ റപരാ! നീ മഴവറും ആറു ഹ്രിക്കശ്ചൈട്ടുടങ്കവന്നുകൂടി. അതിനും നൊൻ, ചുവദവിശരംധനായി ചെയ്തു പോയിട്ടും പഠപ്പണക്കെഴുത്യല്ലോ വെരുക്കുന്നു. നീ വെരുക്കുന്നതിനെക്കായും തോറും വെരുക്കുന്നു.” ഈ മന്ത്രം, മനഃപുണ്ഡി ജപിച്ചു്, പാപത്രേഢിക്കും വെരുപ്പുംടക്കും “പഠപ്പണക്കീത്തനം” നടത്തിയും ആരു മഹാഗണപാം നീത്തുകയും പഠപ്പകരം നശിക്കായും ചെയ്യും. അരുപ്പും ആരുശംഗ്രഹണംയും.

എക്കനായി ചെയ്യുവഴി പോകരുതെന്നുള്ളിട്ടും ദിന്യമംഗ്രാതമയ സംബന്ധിക്കാനുതല്ല. ചുണ്ണമം ക്രമത്തിൽ തന്നിച്ചതനു (ആഘ്രാനംതെ) നീംഗ്രാമം നടക്കാം. തുണ്ണമേംമാഡിച്ചു് അശനകും ആളുകളേംടക്കും ദാ തുണ്ണമേംനവഴിയിൽക്കൂടി നടന്നും അപകടം നോട്ടിച്ചും. കടവിൽ നാകത്തിലുക്കുപ്പുടം. നല്ലവഴി ആ നടക്കുന്നവക്കു തുണ്ണയായി, ലാഭവം ഏപ്പോഴും കൂടുതലാണും. ഈ വഴിയിൽക്കൂടി പോകുന്നവരും സാം ചുണ്ണവാനും.

പണം ഇല്ലോത്തവശരായും, സത്യവാനുംരായും ബാ

ലുഹിനരേയും മുളിച്ചവരേയും റഹഗിക്കളേയും നി സ്ഥൂംരന്നാരെന്ന ക്രതി നിന്നിക്കുത്തു്. പരന്തിന് പരിവള്ളുന്നീക്കമംജാ. പുണ്യം സവാദേപ്പുംനായി ഇ മാലാകാശശബ്ദം ഉപേക്ഷിക്കും ഫേമരതാരതജം ദി ദി നിസ്സുംരഹന്ന ക്രതുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടു കൂ മന്ത്രാധാരികഷ്ടജയിച്ച വൈവത്തേ ശുശ്രയിച്ച ജീ വിക്രനവാര ബഹുമംഗിക്കണം. അവരെ അനവ ന്തിക്കണം. ഇതിനു ചടിച്ചും അധിക്കരിക്കും, ഇഹാലാക്കരാഡിയംകന കഴുക്കനുന്നരിച്ചുവോ യം ചെന്നാത്തുന്നു നരകസമ്പത്തിലംശിരിക്കും. അതുകൊണ്ടു ഗതുവിന്നു വഞ്ചനയിൽ പെടംതെ സുക്കുിഖണം. നല്ലവഴിക്കു നടന്നിപ്പുകുിൽ ഭയ്യ ടം നേരിട്ടം. ജീവികളിൽ സ്നേഹവും ദയവും ഉണ്ടു യിരിക്കണം. സർസ്പദംവത്തിനു നിംനമായി റിക്കന മന്ത്രംബി അത്യുംവയ്ക്കും. അപ്പീപ്രിയനു ക്രതു്. മംമ്പചംപല്ലും വെംഡിക്കാതെ സുക്കുി ക്കണം. ഇംഗ്ലീഷിലും പുണ്യപ്രസ്തതിക്കും ചെയ്തു സേരി, ഉയൻ മരംഡ പവതം കാണുന്നു സംഗ രിവതു. എതു പവ്യതതിനുചുളിൽ വിളയുന്ന ബഹു വിധ തനാശഭൂതിൽ പ്രകാശരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും എ ശ മുഖ്യാതനാശഭൂതി. അതുമജങ്ങാനം, എദവഭൂം, സൗംഖ്യം, അതുമജക്കതീ, സത്യബുദ്ധി, ശ്രദ്ധാനം, ക്രതീ ചൃന്ണിപ്പണം എതു എഴു മുഖ്യാതനാശം.

ശ്രവണിൽ എല്ലാത്തതിനിന്നും ദിറം ആകംശവ സ്ഥാംണാ. ഇതിൽ സുക്കുിച്ച നേംകുിയം, ഭ്രമി യിലെ വസ്തുംബും ശ്രദ്ധാഹിതബദ്ധം നിഃസ്യബദ്ധമാ ക്കണ്ണ തേണ്ണന്തകവയ്ക്കും അവഞ്ചുടെ യമാത്മനി ലഭം പരബ്രഹ്മലുക്കംഗത്തിനിന്നും ചരംശഭും കും ണം. ഇം പ്രകാശം വഴിയും, യക്ഷഃബാധവും മ നസ്തിനാം ബുദ്ധിക്കും തെളിപ്പുഭണ്ടാകും.

കരപ്പും വവളപ്പും കലന്നാംജാ പിന്നുതെ ര

താം. കരപ്പു് നിത്യസന്താഹചിന്തയും വവള്ളപ്പു്. ഉത്തരശ്രദ്ധാഭൂ വന്നയേഴും ഉണ്ടംക്കന്നതംകുക്കുംഡു് ഈ തു സപ്രധാന്ധമേഖലയാംനന്മെത്രക്കുള്ളായിട്ടുവരെ സംബന്ധിപ്പാൻ ഉന്നായിപ്പുംകൊം. അതിനുംതു ലഭ്യംമു പ്രംബക്കാടും മുണക്കരബാധിച്ചിട്ടുവരുണ്ടോ.

ഉരത്തുള്ള തീവന കംട്ടിത്തരത്തക്കു പ്രകാശത്തോടു കൂടിയതംണോ മുന്നാമമെത്ര രത്നം. ഇതു നന്നയേഴും റിനയേഴും വിജേചിച്ചു കംട്ടിത്തരം. വിഹംറംകെം സംഭവണംപ്പും ഇതു അറിവു കിട്ടുന്നതും.

നംബരമംത്തെത്തും, മുക്കാശവും ഉറപ്പും അധികവു ഇഷ്ടംകുക്കുംഡു് അതിനു വവരാത്തോടു ഉപചാ ക്രമം. ഒക്കുടക്കാതെയും കേട്ടുടക്കെതെയും പ്രകാശീ ക്കന്നതംജാറിതും.

കണ്ണംട്ടിം മന്നപോലെ, അതുന്നുള്ളിട്ടും തത്തയു സപഞ്ചവൈദിക കംട്ടിക്കുംഡാന്നതംണോ അഞ്ചുംറ നീം. ബോധാം സാക്കലരേണ്ടും പ്രത്യുക്കുംകരിശും.

സപഞ്ചവണ്ണംപുംമരം ആരാമവുംതു രത്നം ഒരു ക്ഷമലാതാിംഗർ ലക്ഷണമംണോ. പ്രവേശിപ്പംശു ഓഗ്രൂപവിയിൽ പ്രവേശിച്ചുംലുംകുന്ന ആന ദാതാിംഗർ അന്നാവും ഇതു പ്രംഞ്ചാണ മനുഷ്ട്ടി വരത്തിക്കുംഡക്കുന്നു.

ഭക്തിശൈലി രത്നം, വൈവത്തിംഗർ പ്രീതിക്കു പാത്രിച്ചെപ്പുംകുന്ന സത്തംയിട്ടുള്ള കുന്നാണോ. ഇതു സാക്കലതാിംഗം പ്രയോജനമുള്ളതാകുന്നു.

ഈ എഴു രത്നങ്ങളും സവാരിച്ചു സുക്ഷിച്ചു നടന്നുംതു മുഖ വഴിയായി നിത്യഹരിജ്ഞം കരസ്ഥമം ക്കും. ഇതിനു ലവശലഗം സാരായമില്ല.

ഈ ചവ്യത്തെതിരാനിനു മൊക്കുത്തിഃപജ്ഞ നന്ന കുറച്ചു വഴി മംഗളമേഘിട്ടി. ഇതു വഴിയിൽ കുന്നിനേ യും ഭയപ്പെട്ടവംനില്ല. കരപകടവുമില്ല.

“ഹു! മുണ്ടാറാറോ! “നിത്യസന്തോഷത്തെ പ്രം പരിപ്പും ഇം കയ വഴിയെങ്ങളുടെ എന്നറിഞ്ഞൊ നീ തു തിൽക്കുടി നട ക്കും. ഇം വഴിയിൽക്കുടി നടപ്പും അനാംഭിക്കേബുമാം, കാര പ്രശ്നസ്ഥം മടിയും തോ നും. എക്കിലും, കടവിൽ കിട്ടുന്ന നിത്യസന്തോഷം ഗൃഹം ശ്രദ്ധാശം വീസുരിപ്പീകരത്തെക്കുതാണു നു ദ്രശ്യമായി ഉറച്ചു നടന്നുകുംണ്ടിരിക്കുണ്ടാം. ഇട ജീവവച്ച പഠിപ്പുംരത്തും. ഇടയ്ക്കുവച്ച മാടി പ്പുംകുവന്നും, ഇം വഴിയിൽക്കുടി നടക്കുംതീരുന്ന വന്നും കിട്ടുന്ന പ്രതിഫലം തുല്യമായിരിക്കുമെന്നു തീച്ചപ്പുട്ടത്തിക്കുംഡികേ വെണ്ടാം. പ്രശ്നസന്തോഷം കുടി, വെണ്ടതിനുംഡി അലുപ്പംനിക്കുന്ന തുച്ഛിക്കും റം കുംഡിത്തുകുലത്തു് തിനുകടിച്ചു സന്തോഷിച്ചു കുംണ്ടിരിക്കുമെന്നും, വെണ്ടതെത്തതിൽ ദൃഢ്യിവച്ച തന്നിച്ചുപ്പകരം നടക്കാംവൻ കുഞ്ചപിവാസംകലി തന്നുയി വല്ലുണ്ടിവരുമെന്നും നമക്കരിയും. ഈ തണ്ണേ് നീതിമംഗലംരഘും ദൃഢ്യംന്നും അവസ്ഥാംഡേ ഒ. ഏവികവും ലെളക്കിടവമായുള്ള കംഘുംജംഡിക്ക കും അന്താം ഇതാണു്. കുറച്ചും ഉപദ്രവവും മരം നുഹിച്ചു് എന്നും സന്തോഷിച്ചുകുംണ്ടിരിക്കുന്നതിനോക്കാം, അല്ലെങ്കിലും തോന്തിയവഴിക്കു നടരല്ല സിച്ചു് എന്നും ദിഃഖിച്ചുകുംണ്ടിരിക്കുമുണ്ടു് നല്ലതരാം അതുകുളിലും വിചരിക്കുമെഡി അതുകും കും നീ മോക്ഷംനുഡാംഗും അനുഭവിപ്പും ശ്രമിച്ചു കുംഡിക. ഇതാണുമാത്രമേ കംഘുമായിട്ടുള്ളു്.” ഈ സംഭവങ്ങളും ഉപദേശം നൽകിയതിനും മേഘം, തതപ്രഭായൻ അവിടെ റിനു ചേരുകീ.

‘തതപ്രഭായൻ കുംഡിതു ഉപദേശക്കുംപ്പറി മുണ്ടാറാൻ പത്രാംലംചുവന്നെച്ചയും സന്തുഷ്ടാംഡിത നും. “ബുഖിമീനും സപ്പന്നംകുംഡിതും” അങ്കു ഉപദാനമുത്തെ വംഞ്ഞുണ്ണു. കുഞ്ചംതന്നു്” എന്ന ധരി

ஆ நியூலாங்கானி தபதோயள் கட்டிக்கொடு
அத வசீயிட்டுடீ நடத்தும் துடனாி. கடவிட் ஸப
தீர்முற்பிழு.

மாண்பும் தாக்காலிகமாய இவரேங்ககான்
தத ஸஂவாயிட்டுத்தான், கருக்கை அங்கு
கையோ குலவர்த்தமான கேள்விக்கையோ செழுங்கி
பூ. அத மீதிக்கீ, நிதூங்கூலாகத்திலேக்
இல் கடவிடை—தாக்கா கருக்கை ஸூழி கையோ
ஏவகை செங்கப்படிக்கீ நடக்கையோ. அதற்கெல்
தயன்திட்டு “கடிவைக்கீ”யோ செழுங்காது¹ அதூற்று
தா. அவாத ஆதூ நிதூதிப்பான்—ஸபாதை
நாங்கோ வகுற்று வங்கள்—ஸமீக்ஷா கஷ்டாஷ்டாஷ்டாக்கீ
ஏதிரிபூ. “உங்கத்துதா’ஜாத்” என்குறை கவி
யாக்கும் குறுஷு காட்டியே’த்துதான்². இந் அவா
மூ உபகூரிழு³, தபதீ முகிழு⁴, நாகவேஞ்சு
கைபூரீ சுரிதிழு⁵, ஸங்குற்றதிட்ட நடக்காங்கு
நிதூங்கூலாகும் லடிக்கீ. இங்கினை செழுங்கதபக்கீ,
பிளங்குசூத்தும் யுமங்கூரியேங்கதா முதலங்கை அதை
க்கதோங்குட்டுடீ⁶ நிதூங்கூலாயூ? அதிட்டுவீணை⁷ தீரு
வேநை அங்கவிழு கிடக்கைஞ்சுதாயீ வதா. வா
க்கை முத்துக்கூரியூ?

~~ஒக்குக்கும் கூரியைக்கை~~
ஒக்குக்கும் கூரியைக்கை, ஓவாலிழும்யூகைக்கை
கும்புக்கூரியைக்கை, ஸமாந்திரதாயீ நடக்காங்கு,
ஷ்வாயக்கும்பதை, நாக்குப்பாகும் அங்கவீக்கை.

~~ஒக்குக்கும் கூரியைக்கை~~
ஒக்குக்கும் கூரியைக்கை, கூரியைக்கையை
ஒக்குக்கும் கூரியைக்கையைக்கை வங்கிழுகைக்கைஞ்சும்,
ஒக்குக்கும் கூரியைக்கையைக்கை பிழுக்குக்கைஞ்சும்
பாக்காக்குக்கையைக்கை வங்கிவிடுக்கைமெழுங்கை.

